

DEN danske STJERNE

Maj 1978 · 127. årgang · Nummer 5

MURRAY MAGLEBY 1977

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Rådgivende komité: Gordon B. Hickley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redaktør af kirken magasiner:** Dean L. Larsen.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translations Services, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Korrespondenter: Københavns Stav: —. Den danske Mission: —.

Inholdsfortegnelse

Tal venligt, <i>Marion G. Romney</i>	1
Bøn: Missionærværktøjet i enhvers hænder, <i>Dean L. Larsen</i>	4
Spørgsmål og svar, <i>M. Murray Rawson/Delbert L. Stapley</i>	7
Nyskabelse i klasseværelset, <i>LeRoy Barney</i>	10
Lille Benjamin, <i>Earl Stowell</i>	13
Handlefrihed eller inspiration, <i>Bruce McConkie</i>	17
Den fjerde dåb, <i>Virginia A. Travalini</i>	25
Talen jeg ikke kunne rose mig af, <i>Carma N. Cutler</i>	26
Åndelig sult, <i>William G. Dyer</i>	37
De oftes stillede spørgsmål om hjemmefremstilling og opbevaring	29

Børnestjernen

Hvorfor havet er salt	1
Søren bliver medlem af kirken	6
„Den lille missionær”, <i>Peggy Mils</i>	8

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00.

Nævnte priser er incl. moms og porto.

Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 8.00 (surface mail).

© 1978 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Tal venligt

af Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mit budskab i denne tale skal være, at vi bør kontrollere vores tunge og ved at tale venligt til hinanden fremelske den kærlige følelse, som Herren har for sit folk, som udtrykt af Esajas, da han sagde:

„Jeg vil synge om Herrens nåde, kvæde hans pris, efter alt, hvad Herren har gjort os, huld imod Israels hus, gjort os efter sin miskundhed, sin nådes fylde.“ (Es. 63:7)

Jesus sagde: „Gør godt, og lån uden at vente noget igen, så skal jeres løn være

stor, og I skal være den Højestes børn; thi han er god imod de utaknemmelige og onde.

Vær barmhjertige, ligesom jeres Fader er barmhjertig.“ (Luk. 6: 35-36)

Denne kortfattede udtalelse sammenfatter Frelserens uførlige, kærlige venlighed:

Det var en røver, som sagde det sidste venlige ord til Kristus: Kristus tog imod venligheden og tilgav røveriet. (Robert Browning, citeret fra Barlett's Familiar Quotations.)

Det er ikke helt klart, om Jesus tilgav røveren, men han sagde da venlige ord: „I dag skal du være med mig i Paradis.” (Luk. 23:43)

Og for dem, der korsfæstede ham, bad han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke hvad de gør.” (Lukas 23:34)

Paulus sagde i sit brev til efeserne:

„Så formaner da jeg . . . jer . . . med al ydmyghed og sagtmodighed, med langmodighed . . . så I bærer over med hverandre i kærlighed og stræber efter at bevare Åndens enhed i fredens bånd . . . Lad ingen rådden snak udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode til fornøden opbyggelse . . .

Al bitterhed og hidsighed og vrede og skrig og spot være fjernt fra jer som i det hele al ondskab.

Men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus.” (Ef. 4:1-3, 29, 31-32)

I sit brev uden navngiven modtager giver apostlen Jakob dette råd: „Være snar til at høre, sen til at tale.” (Jak. 1:19)

På den måde opstiller han et modstykke til den vrede, som samtidig foregiver at være religiøs, nemlig den, som holder sin tunge i ave i den grad, at han kan sige: „Hvis nogen mener at dyrke Gud og ikke tøjler sin tunge . . . hans gudsdyrkelse er intet værd.”

Og derpå tilføje:

„Hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til

også at holde hele sit legeme i tømme.” (Jak. 1:26, 3:2)

Det at tøjle hele kroppen er et højtflyvende mål. At nå det kræver en virkelig kamp. For uden hensyn til at tungen er en lille del af legemet, så er den meget effektiv og bliver kun sjældent træt. Jakob minder os om, at vi med en lille tingest i en hest's mund „kan styre hele dens krop,” og med et ganske lille styretøj let kan kontrollere store skibe, der drives af stærke vinde. På samme måde er det med tungen, denne lille del af legemet, som kan starte store ting med praleri og nære frygtelige brande. Han beskylder den for at være „en verden af uretfærdighed,” som besmitter hele legemet og sætter „tilværelsens hjul i brand,” idet han påpeger, at „enhver art af vilde dyr og fugle, krybdyr og havdyr, kan tæmmes og er blevet tæmmet af mennesker; men tungen kan intet menneske tæmme, rastløs og ond, som den er, fuld af dødbringende gift.” (Se Jak. 3:2-8)

Skønt der er gået nærvæd 2.000 år, er de onder, som Jakob så stærkt advarede os imod, stadig hos os; og de hører ikke mere til i en sidste dages helligs til værelse, end de gjorde hos de hellige dengang.

Længe før Jesu og Pauli tid talte Det gamle Testaments profeter om det samme emne og gav det samme råd:

„Mildt svar stiller vrede; sårende ord vækker nag,” sagde den kloge forfatter til Ordsprogene og tilføjede: „Vises

tunge drypper af kundskab, dårskab stammer fra tåbers mund . . .

Et livets træ er tungens mildhed, dens falskhed giver hjertesår . . . Hvo finder en duelig hustru? Hendes værd står langt over perlers . . . Hun åbner munden med visdom, med mild vejledning på tungen." (Ordspr. 15:1-2, 4; 31:10, 26)

I Amerika instruerede kong Benjamin forældre til ikke at lade deres børn „strides og kives indbyrdes og tjene djævelen, som er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed." (Mos. 4:14)

I disse sidste dage - mere end et år, før kirken blev organiseret sagde Herren, som forudsagde missionering og specificerede kvalifikationerne for den slags arbejde:

„Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed og uskrømtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget." (L&P 121:41-42)

„Påpasselighed i tale er mere end veltalenhed; og at tale på ordentlig måde til ham, som vi handler med, er mere end at tale gode ord eller velordnede sætninger." (Fra *Bartlett's Familiar Quotations*)

Profeten Joseph Smith fortalte søstrene i hjælpeforeningen på hans tid, at „tungen er et uregerligt medlem" og gav

dem det råd: „Hold mund med ting, der er uden betydning - - en lille sladderhistorie vil sætte verden i brand." (Joseph Smiths Lærdomme, side 285)
Lad os derfor beslutte os til at holde vore tunger i ave og ved at tale venligt til hinanden fremelske vor Herres kærlige venlighed.

Dørene er låst; grænserne er lukkede. Selv om tusinder af vore opofrende missionærer arbejder for at frelse sjæle i de lande, der tillader dem at komme ind, er der mange nationer - over halvdelen af verdens befolkning! - hvortil budskabet om den genoprettede kirke endnu ikke kan bringes.

Og alligevel har vi fået befaling om at bringe det budskab ud til „alle jordens nationer.“ Hvordan kan vi gøre det?

Som præsident Spencer W. Kimball har tilrådet os, vil det at finde en måde at åbne disse låste døre på kræve diplomati og kirkens ledes og medlemmers tro. „På en eller anden måde, brødre, føler jeg, at når vi har gjort alt, der står i vor magt, vil Herren finde en måde at åbne de døre. Det er min tro.“ (*Ensign*, 1974, side 7)

Kirken prøver ikke at nedbryde disse døre med hårde hammerslag. Snarere

Bøn: Missionnærværktøjet i enhver s hændere

af Ældste Dean L. Larsen
De halvfjerds' første Kvorum

arbejder Herrens repræsentanter langsomt og omhyggeligt for at overbevise forsigtige og stolte nationale ledere om, at kirken vil være til stor nytte for deres folk; at Jesu Kristi evangelium ikke provokerer afvigelser men tværtimod fremmer en samarbejdets ånd; at mormonmissionærer ikke prøver at underminere den lokale kultur men vil styrke den ved at styrke hjemmet og familien.

Men de fleste af os er ikke direkte involveret i dette udsøgte arbejde. Kan vi gøre noget for at hjælpe? Ja!

Præsident Kimball viste vejen, da han startede en „bede—kampagne” blandt de øvrige generalautoriteter og bad alle de hellige slutte sig til dem „i en alvorlig og vedvarende bøn til Herren om at åbne portene til nationerne og blødgøre kongers og herskeres hjerter, så missionærerne kan komme ind i alle lande og forkynde evangeliet på den godkendte måde.” (*Ensign*, okt. 1975, side 70)

Et andet godt eksempel findes i Mormons Bog, hvor profeten Enos kommer til Herren, til at begynde med af bekymring for sit eget åndelige velbefindende. Som svar på sin anmodning fik Enos en manifestation fra Herren, hvori han fik forsikring om, at hans synder var tilgivet. Med den forsikring fornyede Enos sin tryglen, men nu gjaldt hans bønner dem, som han syntes allermest savnede Herrens velsignelser - „mine brødre lamaniterne.”

Herren svarede ham: „På grund af din tro vil jeg give dig, hvad du ønsker . . . Og Herren sagde til mig: Dine fædre begærede også dette af mig, og det skal ske med dem i overensstemmelse med deres tro, thi deres tro var ligesom din.” (Enos 11-12, 18; fremhævelser tilføjet) Lære og Pagter giver en fortsættelse til Enoks åbenbaring. Efter tabet af de første 116 sider af Mormons Bog blev guldpladerne for nogen tid borttaget; da de igen kom til veje, sagde Herren:

„Og se, det øvrige af dette værk indeholder alle de dele af mit evangelium, som mine hellige profeter, ja, og ligeså mine disciple, bad mig i deres bønner lade komme frem til dette folk.

Og jeg sagde til dem, at der skulle gives dem *efter deres tro i deres bønner*.

Ja, og de troede, at mit evangelium, som jeg gav dem at prædike på deres tid, skulle komme til deres brødre, lamaniterne, og til alle, der ved deres frafald var blevet lamaniter.

Men dette er ikke alt - de troede også, når de bad, at dette evangelium skulle forkyndes for andre nationer, som eventuelt kunne komme i besiddelse af dette land.

Og således efterlod de gennem deres bønner en velsignelse over dette land, at hver den, der i dette land ville tro på dette evangelium, skulle have evigt liv.” (L&P 10:46-50, fremhævelse tilføjet.)

Enos og andre store profeter i Mormons Bog var „dør-åbnere” Deres tro åbnede dørene til velsignelser, ikke blot for deres egne brødre, men for alle de senere arvinger til det forjættede land.

Er der ikke meget for os at lære i denne korte overvejelse af historien i skrifterne? Har vi ikke i dag de samme muligheder, som var til rådighed for Enos, Mosiah's sønner og Helamans sønner? Kan vore bønner i tro ikke åbne de døre, som præfident Kimball nævner?

Der er mange forskellige måder, hvorpå vi sidste dages hellige kan hjælpe missionærarbejdet. Men der er specielt én måde, hvori vi alle kan tage del: Enhver af os kan til Herren opsende vore oprigtige bønner om, at dørene ikke vil forblive lukkede. Vore hjerter kan række ud efter de millioner af vor Faders børn, som nu er afskåret fra evangeliets budskab.

Når vi kan betragte verden uden for vor egen med samme intense interesse og ønsker, som Enos gjorde det, og opsende bønner i fuld tro til fordel for

brødre og søstre i nationer, der nu er lukkede for vore missionærer, så vil dørene måske blive åbenede - måske endda ved mirkuløse midler, om nødvendigt.

Bøn som middel til at forandre nationernes politikeres hjerter? Selvfølgelig! Vi må ikke undervurdere den magt, der er til rådighed for enhver af os - i familiebønner, i personlige bønner, i vore møder - gennem at forene vores tro for at trygle Herren om hjælp til at fremme retfærdige formål her på jorden. Jo, Mormons Bog indeholder rigelige vidnesbyrd om den magt, bønnen har til at åbne døre på vid gab, som syntes fuldstændigt blokerede.

Fra den første splittelse af Lehis børn arbejdede de retskafne nephiter på at omvende deres oprørske brødre, lamaniterne. Som Jakob skrev: „Der anvendtes mange midler for atter at vinde lamaniterne og bringe dem tilbage til sandheds erkendelse, men det var altsammen forgæves.“ (Jak. 7:24)

Enos tilføjede: „Og jeg bærer vidnesbyrd om, at Nephis folk søgte med flid at bringe lamaniterne tilbage til den sande tro på Gud. Men vort arbejde var forgæves.“ Enos 20 En lang beretning om sådanne oplevelser for slet ikke at tale om de vilde krige mellem de 2 grupper - gjorde nephiterne skeptiske over for forsøg på at prædike for lamaniterne, og da Mosiahs sønner planlagde deres mission, „vore brødre - udlo os.“ (Alma 26:23)

Men Ammon og hans brødre baserede ikke deres tro på hidtidig erfaring: deres tro var fast forankret i tro på Jesus Kristus. De vidste, at deres opgave ikke var let; de forberedte sig omhyggeligt, inkluderende tro på, at de ville få succes. De kunne have sagt med præsident Kimball: „Dette er min tro!“

Mange år senere, da Moroni så tilbage på de særdeles gode resultater, som disse missionærer havde opnået, karakteriserede han meget nøjagtigt årsagerne til deres succes sådan: „Se, det var Ammons og hans brøders tro, som gjorde så stort underværk blandt lamaniterne.“ (Eth. 12: 15)

Mormon kom næsten til samme slutning med hensyn til Nephis og Lehis missionering, de, som var sønner af Helaman, og som fulgte efter Mosiah's sønner og fik held med at omvende bogstavelig talt hele den lamanitiske nation. (Se Hel. 5:50-52) Han sagde: „Se, det var Nephis og Lehis tro, der bevirkede forandringen med lamaniterne.“ (Eth. 12:14)

Det ser ud til, at Herren bruger sine retskafne børns tro som middel til at udføre meget af sit arbejde. Dette princip kan ikke reduceres til en enkelt ligning, men alligevel er det interessant at lægge mærke til, hvordan Herren reagerer over for tro, og hvordan mirakuløse kræfter sættes i gang, når Herrens folk udøver deres tro i retskaffenhed.

Spørgsmål og svar

Svar ved J. Murray Rawson

„*Hvornår modtager missionærer nøglerne til deres gerning - når de ordineres til aldstier, når de bliver indsat i deres kaldelse, eller når de modtager deres tempelbegavelse?*”

Modtagelse af en missionærkaldelse fra kirkens præsident gør det muligt for den pågældende at få nøglerne til denne opgave. Den aktuelle overdragelse af nøglerne sker, når missionæren indsættes i sin kaldelse.

Nøglerne er retten til at „modtage velsignelserne ved at kommunikere med himlene og det privilegium og den

myndighed til at administrere Jesu Kristi evangeliums ordinanser, at prædike evangeliet om omvendelse og dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse.” (Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine*, SLC 1939, side 142) Herren fortæller os i Lære og Pagters 42:11: „Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed . . .”

Præstedømmet er den myndighed, der er givet menneskene til at handle i Guds sted. „Enhver mand, der er ordineret til nogen grad af præstedømmet, har fået overdraget denne myndighed. Det er nødvendigt, at enhver handling, der øves under denne myndighed, foretages på rette tid og sted, på rigtig måde og efter den rette orden.

Magten til at lede dette arbejde udgør præstedømmets nøgler. I deres fulde udstrækning indehaves nøglerne kun af ét menneske ad gangen, kirkens profet og præsident.” (*Gospel Doctrine*, side 136)

Præsident Spencer W. Kimball har alle rigets nøgler. De giver ham magt, ret og myndighed til at præsidere over Guds rige på jorden (nemlig kirken) og at lede alle dens foretagender. (Se *Gospel Doctrine*, side 136)

Han har uddelegeret nogle af sine nøgler til stavspræsidenten og missionspræsidenten, som derefter, når de indsætter en missionær, idet de handler på præsident Kimballs vegne, overdrager missionæren nøglerne til at fungere i sin missionærkaldelse.

Præsident J. Murray Rawson
Missionærhjemmet
Salt Lake City, Utah.

Svar ved ældste Delbert L. Stapley

Hvorfor er læger så betydningsfulde, hvis præstedømmet har magt til at helbrede sygdomme?

Kilden til al kundskab kommer fra Gud til mennesket til dets eget bedste, vejledning og velsignelse. Gud forventer, at mennesket klogt benytter den kundskab, videnskab eller hvad andet, han frigiver til menneskets fordel.

Nephi lærte: "... Trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2 Nephi 25:23) Vi kan godt omskrive og bruge denne udtalelse på det at helbrede de syge eller sorgbetyngte ved præstedømmets kraft ved at sige: „Af nåde er I helbredt ved præstedømmets kraft, efter at I har gjort alt, hvad I kan." Hvis læger har tilegnet sig kunnen og viden til helbredelse af mennesker, hvorfor skulle de så ikke bruges som en del af kravet om helbredelse?

Lægevidenskab er blot et enkelt led i hele helbredelsens plan og Proces. De fremskridt, der er gjort inden for lægevidenskaben giver mulighed for helbredelse af sygdomme, som i tidligere tid var dødelige. Et angrebet legeme, der styrkes med lægehjælp, har ekstra kræfter til at helbrede sig selv.

Menneskelivet er baseret på mange særlige faktorer. Legemet består af mange komplicerede, af hinanden afhængige dele, der alle må fungere normalt for at sikre godt helbred og fysisk udholdenhed. Forstyrrelser, sygdomme, hjemsøgelser, skader forekommer også hos mennesker, der har alt dette i orden, og kræver den kunnen og den behandling, som moderne videnskab er i stand til at give.

Når man taler om godt helbred, bør man se på visdomsordet, den fysiske helbredslov, som Herren har givet ved åbenbaring. I denne åbenbaring (L&A 89) gav Herren os viden om de fysiske ting, som *ikke er gode for mennesket*, og kundskab om de jordens produkter, som *er gode for mennesket*. Kød bør

spises med måde. Hvis vi vil lyde denne naturlov, har vi løfte om godt helbred. Hvis vi accepterer visdomsordet og efterlever det, kan vi så ikke også med fordel acceptere brugen af lægernes medicin og behandling? Menneskets magt er begrænset; Guds magt er ubegrænset. Når menneskets evner ikke slår til, overtager Guds hellige kraft gennem præstedømmet initiativet, og ofte bliver mirakler resultatet.

Herren har tilrådet os:

„Og den, der er syg iblandt jer, og ikke har tro til at blive helbredt, men ellers tror, *bor plejes med al omhu med urter og let jøde* . . .

Og kirkens ældster, to eller flere, skal tilkaldes, og de skal bede for ham og lægge hænderne på ham i mit navn . . . Og den, der har tro til at blive helbredt og ikke er bestemt til at dø, skal blive helbredt.“ (L&P 42:43,44,48; fremhævelser tilføjet)

Vi kan kun være glade for, at den ordinanse til helbredelse findes i Herrens evangelieplan.

Her er nogle eksempler, der forklarer forbindelsen mellem læger og præstedømmets helbredende kraft.

Den 14 måneder gamle søn af en læge blev meget syg. Under behandlingen blev mange specialister tilkaldt, men deres indsats syntes forgæves, og alle symptomer pegede på en snarlig død, og drengen blev bestandigt svagere. Temperaturen steg til over 40, og familien havde helt opgivet håbet om bedring. På dette tidspunkt skete der en række mirakuløse tildragelser. Helt af sig selv og uden forudgående aftale kom biskoppen og hans rådgivere på besøg. På familiens anmodning salvede de drengen. Næsten umiddelbart efter velsignelsen kom en ung lægekandidat ind i værelset og sagde: „Hvorfor ikke give ham en blodtransfusion?“ Kandi-

daten var selv bloddonor, og man fik hurtigt ordnet det, så han kom til at give blod til drengen. Hans temperatur faldt øjeblikkelig til 39 og derefter til det normale, hvor den blev stående under hele resten af hospitalsopholdet. Dette er et tilfælde, hvor den lægelige hjælp praktisk talt var slået fejl. Og med lægekunstens muligheder som grundlag var barnets liv opgivet. Præstedømmet kom ind i billedet, og ordinansen blev efterfulgt af yderligere lægelige forholdsregler, som man ikke tidligere havde taget i betragtning. Barnets liv blev reddet. I dag er han voksen og har en dejlig kone og en række søde børn.

Et andet tilfælde drejer sig om en mand, som havde et meget alvorligt hjerteanfald. Klokkerne to om morgenen så det ud til, at forsøgene på at kontrollere sygdommen ikke længere lykkedes. På det tidspunkt kom et medlem af generalautoriteterne ind i værelset og salvede ham; hjertefunktionerne bedredes øjeblikkeligt, og hans liv blev reddet. Lige siden har hans helbred været upåklageligt.

Således forstår man, at der kan forekomme et samspil mellem lægekunsten og præstedømmets administration, hvor den ene supplerer den anden og tilsammen danner et virksomt middel til helbredelse af de syge.

Jo, lægerne er af stor vigtighed. Men det er gennem præstedømmet, at vi modtager den ekstra kraft, hvorved mirakuløse helbredelser finder sted.

Ældste Delbert L. Stapley er medlem af De tolv Råd.

Nyskabelse i klasseværelset

af LeRoy Barney

Mange lærere regner kreativitet (nyskabelse) som noget, der kun vedkommer kunstnere som malere, musikere, billedhuggere, skribenter osv., og forstår slet ikke, hvor let det er at skabe åndelige mønstre for undervisning hver eneste uge lige dér i deres eget klasseværelse.

Kreativitet i undervisning kan betyde, at lektier indledes med noget nyt, noget anderledes, noget specielt. Mange mennesker tilskriver fejlagtigt denne evne som noget medfødt hos dem, der ejer den, og tænker slet ikke på, at det er noget, som kan tilegnes. De glemmer den grundlæggende lektie, vi kan lære af lignelsen om talenterne. I den lignelse tilkendegives det tydeligt, at de, som udvikler de talenter, de har, ligegyldigt hvor små, de kan forekomme, skal begaves med større evner, og at de som

ikke gør forsøg på at udvikle deres talenter, skal miste det, de allerede har. Det er klart, at der må findes en lille gnist af kreativitet i læreren, for at han eller hun med held kan benytte det til at skabe gode, veltilrettelagte lektier. Og det er også rigtigt, at nogle ejer mere af den kostelige evne end andre. Men uden hensyn til hvor lille den end er, så kan enhver gnist af kreativitet ved samvittighedsfuld indsats pustes op til en flammende styrke, der kan antænde den lærdommens esse, som klasseværelset udgør.

Tag nu for eksempel bror Arvins tilfælde. Han var ung, kun lige kommet ud af skolen. Han var en fyr, der var mild af væsen og havde let til latter, og så vidt vides havde ingen nogen sinde set ham tage noget som helst alvorligt før; ja, han betragtedes i virkeligheden som nabolagets gavtyv. Det kunne derfor ikke undre, at søndagsskolepræsidenten var en smule nervøs over hans første læreropgave. Ville han bruge klasseværelset til at opføre sig som klovn og spille sine elevers kostelige tid? Ville han studere sin lektiebog og forberede sig til at undervise i de principper, der fremlagdes deri?

Præsidentens frygt syntes velbegrundet, da bror Arvin ankom til sin første time, trækkende med to store kufferter. Af tidligere erfaring vidste man, at de to læderbetrukne kasser kunne have indeholdt hvad som helst, lige fra sammenkrøllet avispapir til en levende slange.

Med hjælp fra et klassemedlem fik bror Arvin et bord sat op i klasseværelset, og før bønnen blev opsendt, var hele bordet fyldt med en samling af mange forskellige genstande, hvoraf nogle så ud, som om de fornylig var blevet samlet op fra et roligt hvilested i den nærmeste skraldebøtte.

Efter forprogrammet fulgte et medlem af præsidentskabet bror Arvin til klassen for at introducere ham. Efter åbningsbønnen og en passende præsiden-

tation, stillede bror Arvin sig op foran eleverne. Han smilede sit meget smittende smil, der var så bredt, at man kunne se hans kindtænder. Så begyndte han en af de mest interessante og opslugende lektier, nogen i klasseværelset nogen sinde havde oplevet. Emnet var blevet fuldstændig dækket, og hvert eneste punkt bakket op ved hjælp af hver af de genstande, bror Arvin havde anbragt på bordet.

Han fandt en gammel lineal frem. Den var så slidt af alder og af at blive taget på utallige gange, at stregerne og tallene på den ikke længere kunne mere end skimtes. Efter at han havde ladet alle betragte den, spurgte han ganske enkelt klassen: „Hvordan bærer man sig ad med at måle effektiviteten af bøn?“

Drevet dertil ved synet af den gamle lineal lod eleverne sig involvere i en højst interessant og provokerende diskussion. Selv klassemedlemmer, som for det meste var tilbøjelige til at sidde og lytte uge efter uge uden at bidrage til diskussionerne, kom nu frem med deres synspunkter. Lektiebøger, som ikke var åbnet, siden de var blevet købt, blev gennemløjet for at finde stikord til at kommunikere de tanker, som disse klassemedlemmer havde vanskeligt ved at udforme med deres egne ord.

I efterfølgende lektier benyttede bror Arvin flere genstande, smilende flere af sine bekendte smil og underviste fremragende lektier med en sikkerhed som en mesterlærer. Måske havde ingen den samme magiske kraft som den første lektie, men hans elever var allesammen enige om, at lektierne blev bedre og bedre, som tiden gik.

Hvorfor havde bror Arvin en sådan succes? Var det måske, fordi han var så interessant og man aldrig kunne være sikker på, hvad han ville tage med sig i sine kuffertyer?

Bror Arvins succes var resultat af et antal veludnyttede recepter. For det første var hans lektier virkelig kreative. Hans indledning til et emne, et hvilket

som helst emne, var så stimulerende, at hele hans klasse blev indfanget i begejstring. Bror Arvin var altid selv begejstret, og klassen fornemmede det og blev også begejstret. Og det styrkede på den anden side hans egne følelser og fik ham til at føle sig godt tilpas og drev ham til endnu større højder af entusiasme. Hele processen var en vidunderlig cirkel med kreativitet som centrum.

Hvilken slags kreativitet kan bruges i et klasseværelse? Specielt hvis man ikke selv føler sig særlig kreativ? Den første betingelse for at være kreativ er selvsagt villighed til at prøve noget nyt. Mange lærere føler ikke trang til at fravige en tomme fra den godtagne undervisningsmetode, som de har vænnet sig til og benytter den uge efter uge, uden hensyn til om den motiverer eleverne eller ej. Nogle vil ikke prøve noget nyt eller anderledes, fordi de er bange for, at det måske kan få dem til at se tåbelige ud, hvis det mislykkes. Andre betragter sig selv som specialister, som kilder af viden, der er parat til at udspy deres produkter til hvem der vil lytte. Disse sidste er sommetider bange for, at kreativitet kan sætte dem i en flov situation, hvis det skulle komme dertil, at de bliver tvunget til at indrømme, at de ikke kender svaret. De reagerer sådan, som de forestiller sig lærere i de offentlige skoler må reagere, kun lidet anende at de fleste professionelle lærere slet ikke har noget imod at indrømme det, hvis de ikke kender svaret på et spørgsmål.

Nogle få lærere har ikke fuld tillid til, at de kan bede deres elever om hjælp. Sidste dages hellige elever er ofte modtagelige, forstående og dygtige. Når en lærer derfor returnerer et spørgsmål, som han ikke selv kan besvare, til klassen, vil det ofte forekomme, at adskillige i klassen er i stand til at hjælpe med besvarelsen. En kirkeklasse er et kompliceret hold. Det fælles mål for både lærer og elev er kundskab og frelse.

Eleven ønsker at få lige så meget udbytte, som læreren håber, eleven vil få. Af den grund burde eleverne opmuntres til at yde bidrag til lektien og klasses Diskussionen.

Lejlighedsvis vil en smule humor hjælpe til at nedbryde det stive og formelle og lade kreativiteten følge sine naturlige veje. Anspændte elever kommer ofte med oplysninger, der virker som en udfordring snarere end med det formål at opbygge. En enkel historie, en morsom begivenhed, eller bare et bredt smil umiddelbart før klassens begyndelse kan hjælpe til at bryde den anspændte følelse, gøre eleverne mere afslappede og åbne deres sind for modtagelse af følelsesindtryk. Alt dette er en del af den kreative proces, som den benyttes i klasseværelset.

Så vær kreativ. Smil og fjern det anspændte. Vær ikke bange for at prøve nye måder at undervise lektierne i bogen. Benyt remedier, hvis det vil hjælpe. Og kend dit lektiemateriale så godt, at du ikke behøver din tekstbog. En enkelt oversigt vil normalt give oplysninger nok til en hel lektie. Vær altid forberedt på uventede spørgsmål eller uventede omstændigheder. Husk at kreative lektier ikke altid er fuldstændigt forudseelige.

Og endelig, husk at ingen kreativitet er værd at bruge i klasseværelset, hvis den ikke motiverer eleverne til at tænke virkelig alvorligt over lektien. For at berede dig til den kreative lektie må du derfor ganske enkelt spørge dig selv, og i dine bønner bede om vejledning i hvordan lektien bedst kan belæres. Hvad kan virkelig appellere til eleverne og få dem til at tænke på det pågældende emne? Hvis du bestemmer dig til en diskussion, hvad kan så bedst starte diskussionen? Hvis det er en eller anden ting, hvilken ting skal du så vælge? Hvis det er et eller andet socialt problem, (som f.eks. kan illustreres ved hjælp af et ektemporal), hvornår i lektien vil det så være bedst at lade sådant et opføre? Og

hvordan vil eleverne kunne få mest muligt ud af den kortest mulige tid?

Det er ikke nødvendigt at gøre, som bror Arvin gjorde og bringe to kufferter med materialer med i klassen hver uge for at styrke virkningerne af dine lektier. Men hvis du ønsker at få livligere elever, mere interessante diskussioner og i højere grad at glæde dig over din stilling som lærer, så benyt kreativitet i din undervisning og spred mere begejstring blandt eleverne.

3 ord om velsignelser

En velsignelse medfører altid et ansvar
J. Reuben Clark jr.

Hvis andres velsignelser ikke er dine velsignelser så er andres forbandelser heller ikke dine forbandelser.
Joseph Smith

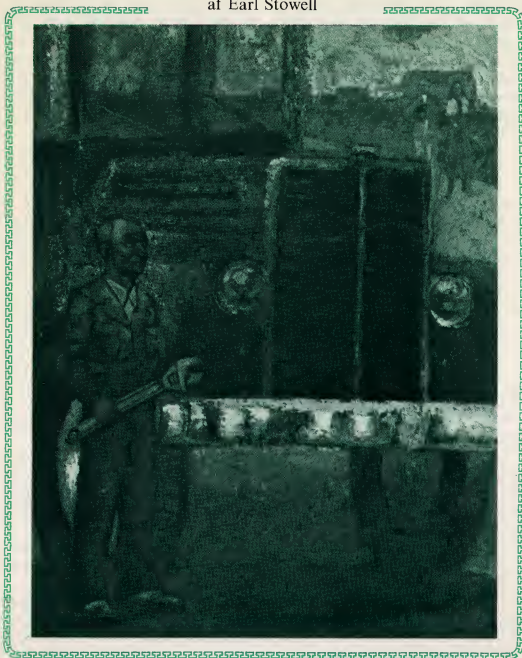
Velsignelser der tilbydes men ikke modtages er ikke længere velsignelser.
Joseph Smith.

Det er chokerende for mig at tænke på, hvor mange år, der er gået, siden lille Benjamin lærte mig en lektie, en lektie så magtfuld, at historien om den bør bevares. Det begyndte med en telefonopringning, fra biskoppen. „Kan du og din kone mødes med mig i mit

kontor på søndag kl. 20,00?” Jeg gad vide, om biskopper er klare over, hvad der sker med ens mave efter en sådan henvendelse, specielt hvis opringningen kommer tidligt på ugen. Da vi sad i biskoppens kontor, fik vi dette at høre: „Jeg kalder jer til at besøge

Lille Benjamin

af Earl Stowell

forskellige passive familier. Jeg tror, at et hold bestående af mand og kone kan skaffe sig adgang, hvor vi andre ikke kan." Vi gjorde vort bedste for at smile, da vi accepterede kaldelsen.

Nogle dage senere og efter adskillige selvransagende samtaler, gik vi i aktion. Efter at være blevet afvist flere gange, begyndte vores entusiasme at blegne. Men så kom vi til denne bestemte dør. Da jeg ikke er ret høj, plejer jeg at løfte hovedet for at se folk ind i øjnene. Men denne gang måtte jeg bøje hovedet, da døren åbnedes, og dørkarmen indrammede en mand, der ikke var mere end omkring halvanden meter høj.

Han var tynd; han må have haft brug for mindst en lomme fuld af møtrikker og være dyngvåd for at kunne få vægten på på 45 kg. Han var gammel, men hans ranke figur og energiske bevægelser fortalte os, at hvert eneste år måtte kæmpe en hård kamp for at dæmpe denne mands energi. Hans små gennemtrængende øjne sad langt fra hinanden. Hans mund var en lige sprække, som sad lavt i ansigtet og løb fra øre til øre; sådan så det i det mindste ud. Hans hud var som garvet læder.

Vi sagde, at vi var naboer og medlemmer af kirken, og at vi var kommet for at lære ham at kende. Han syntes ubehageligt berørt men inviterede os ind i en lille dagligstue, rigeligt forsynet med askebøgre. Men med min kones forstående natur og kommentarer var vi snart midt i en hyggelig sludder. Han sagde, han kørte lastvogn. Jeg forestillede mig en pick-up; det viste sig at være en stor lastvogn. Jeg var forbløffet.

„Chauffør er sædvanligvis temmelig kraftige. Hvordan kan du . . . ?” Han afbrød mig: „Jeg har en tolvtommers skruenøgle liggende på sædet ved siden af mig. De andre fyre ved det. Det gør os jævnbyrdige.” Han fortsatte: „Hvorfor jeg ikke er pensioneret? Jeg vil gå af, når jeg er 72 år. Det er jeg endnu ikke.” Han ejede sin lastvogn og lejede sig ud til

store entreprenørfirmaer. Han sagde, at han altid var den første til at blive tilkaldt.

Som månederne gik, begyndte vi at glæde os til vore besøg hos Benjamin. En aften, da vi ankom, hang Ben henover ladet på sin truck og hoppede op og ned på skaffet af en skruenøgle, der forekom at være lige så lang, som han var høj. Da vi kom hen til ham, løsnedes bolten. Han trådte ned, kastede skruenøglen op på sædet, tørrede sig over panden og sagde: „Jeg vidste jo, at jeg kunne klare den. Netop som jeg var ved at være færdig i aften, begyndte den fordømte differentiale at lyde, som om der var grus i det. Jeg får et nyt leveret i morgen tidlig; så det måtte jeg gøre klar til. Jeg vil være på mit arbejde i morgen ved middagstid. Det vil nok tage et stykke tid at indhente det tabte.”

Den aften var han synligt træt, så vi blev kun nogle få minutter. Da vi nærmede os døren, så lille Benjamin op og spurgte: „Hvornår begynder I at fortælle mig, hvad jeg burde gøre - holde op med at ryge, begynde at komme til præstedømmet og til møderne og alt det der?”

„Ben,” sagde jeg til ham, „vi ville begge være mere end lykkelige, hvis du gjorde alt det, men det er noget, du skal bestemme. Vi ville kun genere dig, hvis vi prøvede at fortælle dig det, som du allerede ved. Vi kommer for at se til dig, fordi - nå ja, fordi vores familie ikke er fuldstændig uden dig.” Han holdt min hånd fast.

Senere på ugen blev jeg ringet op, og en stemme spurgte: „Hvad tid er præstedømmet?” Jeg fortalte ham det og tilbød at hente ham, bare for selskabs skyld.

„Nej, jeg kender vejen, og ingen skal være nødt til at køre mig derhen, hvor jeg burde være.”

Jeg fandt ham stående uden for kirkebygningen. „Måske burde jeg ikke gå ind, før jeg er holdt op med at ryge,” sagde han. Jeg sagde, at det ville blive

lettere med Herrens hjælp. Han sagde: „Jeg har røget, siden jeg var otte, og jeg er ikke sikker på, at jeg kan holde op.” Jeg fortalte ham, at det mente jeg nok, han kunne.

Han fik snart øgenavnet lille Benjamin, og til trods for hans fuldstændige mangel på højere uddannelse, hans størrelse og hans alder, fik han hurtigt gode venner og var altid midt i alle projekter, som ældsternes kvorum påtog sig.

Så en aften ringede telefonen. „Jeg må tale med dig.” Hans stemme lød, som om han var på randen af et hysterisk anfald. „De vil have, at jeg skal være hjemmelærer. Det kan jeg ikke, jeg ryger, og jeg har ikke begreb om noget. Hvordan kan jeg lære folk noget, som jeg ikke selv ved?” „De siger, at de mangler mandskab, så de kan ikke engang give mig en partner. Hvad skal jeg gøre?”

Også jeg var rystet. Lille Benjamin var noget særligt for os, og vi ville nødtigt have, at han igen skulle mistes. For mig selv begyndte jeg at bede så inderligt, som jeg kunne. Derpå trak jeg vejret dybt og begyndte: „Ben, prøvede vi nogen sinde at fortælle dig, hvad du skulle gøre?”

„Nej, I viste bare, at jeg betød noget for jer(I fik mig til at føle mig af en vis betydning. Måske er det derfor, at jeg af mig selv begyndte at gå i kirke?”

„Da vi begyndte at komme hos dig, fandt vi én, som vi syntes fortjente enhver indsats, vi kunne yde. Nu kan du besøge de mennesker, du er blevet bedt om at besøge, og minde dem om, hvor betydningsfulde de er. Kan du ikke blot fortælle dem, at de betyder nok til, at du har lyst til at sætte dig ned nu og da hos dem og fortælle dem om noget, du har fundet, som er så værdifuldt for dig, at du har lyst til at dele det med dem?”

Det var et øjeblik stilhed, og så kom det: „Min sandten, om jeg ikke vil gøre netop det!”

Efter arbejde kørte jeg ofte henad den gade, hvor flere af Bens familier boede. De var allesammen overbeviste passive, de fleste af dem med ægtefæller, der ikke var medlemmer af kirken, og de havde i årevis været fremmede for kirken. En aften så jeg lille Ben slæbe den største vandmelon, jeg havde set det år. Hans fingre holdt tæt inde under den, og det var tydeligt, at hvert et skridt han tog, kostede anstrengelse. Han var tre husblokke fra butikscentret. Idet jeg kørte forbi, gik han ind i et af husene. Da jeg næste gang så ham, nævnede jeg det. Han bøjede hovedet og sagde: „Nå ja, jeg var på vej hjem, da jeg kom gennem butikscentret, og kom i tanker om disse her unger. Deres far er arbejdsløs. Vandmeloner er dyre i år. Jeg vidste, at ungerne ikke havde fået nogen i år. Og for at jeg kunne være sikker på, at de allesammen kunne få, så meget de ønskede, købte jeg den største melon i forretningen.”

Senere så jeg ham en aften trave rask afsted med et stort fødselsdagskort i hånden. Senere forklarede han: „Denne lille pige har kun brødre. De samler al opmærksomhed om sig. Så jeg tænkte mig, at hvis jeg bragte hende kortet i stedet for at sende det med posten, så ville hun føle, at hun var af en vis betydning. Det var ligesom for nogle uger siden et andet sted, hvor nogle unger havde trukket armen af en dukke. Tilsyneladende var der ikke andre end den lille pige, der tog sig at det. Jeg tog dukken med hjem, fik fat på en gammel støvleknop fra kommodeskuffen og fiskede den fjerde frem, som skulle holde armen på plads. Og operationen lykkedes godt nok. Det tog hele aftenen, men det var det værd, da jeg bragte den tilbage. Når jeg nu kommer der, får hun fat på sin dukke, sætter sig på gulvet foran mig og læner hovedet op ad mine ben.” Det forekom mig, at jeg mærkede nogen bevægelse i hans stemme.

Nogen tid derefter kom der en ny

ophidset telefonsamtale: „En lille pige, som jeg er hjemmelærer for, skal døbes!” Det var et håndgribeligt resultat. Også jeg frydede mig. Min kone græd af glæde.

I de foregående fem år havde disse familier ikke haft anden kontakt med kirken end hjemmelærerne og nu og da et besøg af besøgslærerinderne. Men otte gange ringede lille Ben i de næste tre år, altid opstemt, for at fortælle mig om en velsignelse, der skulle udføres, en kommende dåb, eller en forfremmelse i præstedømmet for en ung dreng. Jeg spurgte ham, hvordan han var i stand til at forandre deres indstilling. „Jeg gør bare det, som du sagde til mig. Jeg lader dem forstå, at jeg ikke var bedre end dem, og at jeg ikke kom for at fortælle dem, hvad de skulle gøre. Jeg var der, fordi den gode Mester havde dækket et åndeligt bord for sine børn, og når de ikke deltog sammen med os, blev der en tom plads ved bordet - familien var ikke komplet.”

Da det gamle system blev forandret, og vi gik over til det nuværende hjemmelærersystem, havde vi kun at benytte lille Bens gerning som eksempel. Ben blev en slags hvirvelstorm i sin egen store og produktive familie. Nogle få havde været aktive. Pludselig måtte de passive stå til regnskab over for Ben. Han kontaktede sin sønnesøn, vakte hans interesse og sendte ham på mission og derefter til Brigham Young University. Da sønnesønnen dér fandt sig en pige, begyndte Bens vanskeligste kamp.

„De vil ikke lade mig tage til templet sammen med dem, medmindre jeg holder op med at ryge. Vil du hjælpe mig?” spurgte han mig. Jeg lovede det, og mere end én gang ringede han op i disse lange, ensomme timer i den tidlige morgen, og bad mig, om jeg ville bede for ham. Det holdt hårdt, men han gik fra det som vinder. Jeg vil aldrig glemme det udtryk i hans ansigt den første gang, vi sad side om side i templet.

Og så kom den dag, da min kone og jeg kom tilbage fra en tre-dages ferietur. Næste morgen var lille Ben ikke til præstedømmemødet. Jeg spurgte hvor han var henne. Biskoppen sagde: „Han er på hospitalet.” Jeg sagde, at jeg ville besøge ham dér. Biskoppen rystede på hovedet: „Han er bevidstløs, har haft en alvorlig hjerneblødning.” Han kom aldrig mere til bevidsthed.

Vi ventede ikke nogen større begravelse. Men folk begyndte at komme og blev ved med at komme, indtil vi var nødt til at åbne ind til den store sal og sætte stole ind. Fire, fem af de familier, han kom hos som hjemmelærer var der. En mand, hvis hustru var medlem, men ikke han selv, præsenterede mig for en forvirret nabo, som sagde: „Jeg ved ikke engang, hvorfor jeg er her. Men min nabo blev ved. Han sagde, at her var en sådan mand, at jeg burde tage fri fra mit arbejde for at være med til begravelsen.” Jeg spekulerede på, om, når min time kommer, nogen vil insistere på over for en nabo, at han skal gå med til min begravelse - og blev enig med mig selv om, at det nok ikke var tænkeligt. Naboen rystede på hovedet og sagde: „Denne mand må virkelig have været noget stort!” Den, som havde taget ham med, sagde til ham: „Gary, han hørte til familien. Ikke vores blodfamilie men den ægte, virkelige familie alligevel.”

Earl Stowell er hjemmelærer og redaktør af wardets nyhedsblad. Han bor i Paradise Second Ward i Chico California Stake.

Handlefrihed eller inspiration

af ældste Bruce McConkie
De tolv Råd

Min kone og jeg talte fornylig alvorligt sammen, og det gav os anledning til at tælle vore mange velsignelser. Vi nævnte et utal af ting, som vi havde fået på grund af kirken, på grund af vore børn, på grund af den vidunderlige gengivelse af sandheden som er sket i vor tid. Og så afsluttede hun diskussionen med dette spørgsmål: „Hvad er den største velsignelse, der nogen sinde er kommet ind i din tilværelse?” Uden et øjeblik betænkning sagde jeg: „Den største velsignelse, der nogen sinde er kommet til mig, skete den trettende dag i oktober 1936 klokken 11,20 om formiddagen, da jeg havde det privilegium at knæle ved Herrens alter i Salt Lake Templet og tage mod dig som hustru for tid og al evighed.”

Hun sagde: „Godt, du har klaret prøven.”

Jeg mener, at den mest betydningsfulde enkelte ting, som nogen sidste dages hellig kan gøre i denne verden, er at ægte det rigtige menneske, på det rigtige sted, ved den rette myndighed. Og derefter - når de er blevet viet gennem den magt og myndighed, som profeten Elijah gengav - er det vigtigste enhver sidste dages hellig bør gøre, kun at leve på en sådan måde, at betingelserne og forholdene for

den pagt, der dermed er gjort, vil være bindende og effektiv nu og til evig tid. Og derfor vil jeg gerne, hvis jeg kan blive tilpas vejledet, komme med nogle forslag, der gælder i alle valgsituationer - på alle områder, eller i hvert fald på alle betydningsfulde områder af aktivitet - men det gælder især spørgsmålet om evigt ægteskab, at udvælge den ene ting, der hæver sig højt over alle andre.

Da vi opholdt os i Gud vor himmelske Faders nærvær, blev vi begavet med handlefrihed. Det gav os mulighed for og privilegiet at vælge hvad vi ville gøre - at træffe et frit, uhindret valg. Da fader Adam blev anbragt i Edens Have, blev han givet den samme magt, og vi har den nu. Det forventes af os, at vi benytter de gaver og talenter og evner, den fornuft og den dømmekraft og handlefrihed, som vi har fået tildelt.

Men på den anden side har vi fået befaling til at søge Herren, at ønske os hans Ånd, og at opnå åbenbarings og inspirationens ånd i vor tilværelse. Vi kommer ind i kirken og en bemyndiget tjener anbringer sine hænder på vort hoved og siger: „Modtag den Helligånd.” Det giver os Helligåndens gave, der er retten til bestandigt følgeskab af dette medlem af Guddommen, baseret på trofasthed.

På den måde står vi over for to tilbud. Det ene er, at vi burde vejledes af inspirationens ånd, åbenbaringens ånd. Det andet er, at vi er her med besked om at bruge vores handlefrihed, at afgøre, hvad vi burde gøre af os selv. Og det er nødvendigt for os at skabe en hårfin balance mellem disse to tilbud, hvis vi skal følge en kurs, der vil give os tilfredsstillelse, glæde og fred i dette liv og føre til evigtvarende belønning i vor Faders rige.

Da vi opholdt os med vor Fader i forudtilværelsen, lagde han mærke til os og studerede os, og han vidste, hvordan vi ville reagere over for hans love, når vi var i hans nærvær, da vi havde viden om, at han var vores Fader, og at de lærdomme, der blev præsenteret for os, kom fra ham. Vi vandrede i „skuen.“ (se 2. Kor. 5:7) Nu og her finder han ud af, hvor godt vi reagerer, når vi vandrer ved tro, når vi er uden for hans nærvær og nødt til at stole på andet end de personlige råd, som vi engang modtog fra ham.

Jeg vil gerne vise tre problemanalyser, hvoraf vi måske kan drage nogle meget realistiske og sunde konklusioner med hensyn til, hvordan vi burde leve vor tilværelse. Jeg vil tage disse illustrationer fra de åbenbaringer, som Herren har givet os.

1. analyse:

„Du har ikke forstået.“

Der var en mand ved navn Oliver Cowdery. I kirkens første tid virkede han som privatsekretær for profeten. Han var skriver. Han nedskrev det, som profeten dikterede, mens Ånden hvilede over Joseph under oversættelsesprocessen (af Mormons Bog Broder Cowdery var på det tidspunkt forholdsvist åndeligt umoden, og han søgte og ønskede at gøre noget, der lå ud over hans daværende åndelige kapacitet. Han ønskede at oversætte. Derfor plagede han profeten, og denne tog sagen op med Herren, og de fik en åbenbaring.

Herren sagde: „Oliver Cowdery, sandelig, sandelig siger jeg dig: Så vist som Herren, din Gud og Forløser, lever, skal du få kundskab om alt, hvad du beder om i tro og med et oprigtigt hjerte . . .“ Og derpå en ting han måtte modtage, defineret som: „kundskab om de graverede, gamle optegnelser, der indeholder de dele af mine skrifter, om hvilke der er blevet talt gennem min Ånds åbenbarelse.“

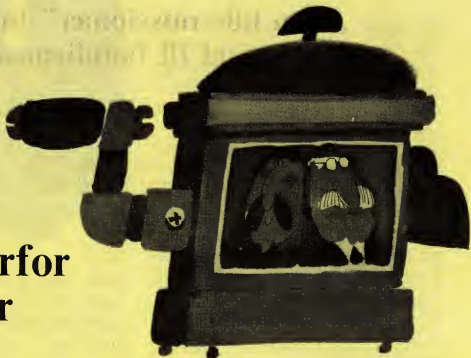
Efter således at have behandlet det specifikke problem, åbenbarede Herren et princip, der gælder denne og alle andre lignende situationer: „Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte. Se, dette er åbenbaringens Ånd.“ (L&P 8:1-3)

Oliver gjorde det samme, som mange af os ville have gjort. Han havde de instruktioner, jeg har anført her, og han gik ud fra, at de betød det, som de på overfladen syntes at sige: at hvis han i tro bad Gud, ville han få kraft til at oversætte. Men i hans tilstand af relativ åndelig umodenhed, havde han endnu ikke lært, hvad der hørte med til at bede Gud, eller hvordan man skal udvikle den slagt tro eller gøre det særlige, som må gøres for at få svar på en bøn. Og så gik han i gang med at bede. Og som I ved, mislykkedes det; han var helt ude af stand til at oversætte. Det, tror jeg nok, gav anledning til nogen spekulation for både ham selv og profeten. Sagen blev forelagt Herren, hvis løfte de havde forsøgt at inrette sig efter. Svaret kom og årsagen til, at han ikke kunne oversætte: „Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.“ (L&P 9:7) Se, det er øjensynligt alt, vi er blevet instrueret om at gøre, at bede i tro; men indbefattet i troens bøn er det forudgående krav, at vi selv gør alt, hvad der står i vor magt for at opnå det mål, vi søger. Vi benytter den handlefrihed,

Hvorfor havet er salt

(Gendigtning af et folkeeventyr)

Der var engang to brødre, Storebror og Lillebror, som boede nær ved havet. Lillebror var en rar fyr men meget fattig. Storebror var sur og nærig men meget rig.

Da en festdag nærmede sig, havde Lillebror ikke noget at spise, så han gik til sin brors hus. „Vil du ikke nok give mig noget mad til mig og min kone, kære Storebror?“ sagde han. „Du har rigeligt, og jeg vil betale dig ved høstid.“

Storebror ville helst ikke give Lillebror noget, men han var bange for, hvad naboerne ville sige, hvis han ikke gjorde det, så han gav Lillebror et stykke skinke. „Tag det, og så afsted med dig. Når høsten kommer, forventer jeg, at du

arbejder en dag for mig til gengæld,“ sagde han, og han var rigtig godt sur. . . .

Lillebror tog skinken og gav sig på vej hjemad. Da han var ivrig efter at komme hjem, skar han genvej gennem skoven. Som han nu gik, begyndte skoven at forekomme ham ukendt. Og snart måtte han erkende, at han var faret vild. Mens han tænkte over, hvad han skulle gøre, hørte han en skovhuggers øksehug i nogen afstand. Han fulgte lyden og kom snart til et stort hus, hvor en gammel mand var ved at hugge brænde.

„Kan De mon fortælle mig vejen til . . .“ begyndte han at sige. Men før

han kunne gøre sætningen færdig, fløj øksen fra den gamle mands hånd og ville have ramt brændehuggerens ben, hvis ikke Lillebror hurtigt var sprunget til og slået øksen til jorden.

„Du er en god mand,“ sagde den gamle brændehugger, „og du har reddet mig fra at komme til skade. Gå nu ind i huset, hvor du vil finde nogle, som vil have din skinke. Pas på ikke at tage noget til gengæld undtagen den gamle mølle, der står bag døren. Og kom så tilbage, for så skal jeg vise dig, hvordan man bruger den. Den mølle kan male hvad som helst.“

Lillebror syntes, at det var noget mærkeligt noget, men han gjorde, som den gamle mand havde sagt. Inde i huset var der adskillige dværge. Da de lugtede skinken, begyndte de at råbe op og spurgte ham, hvad de måtte give for den.

Lillebror sagde: „I kan give mig den gamle mølle dér bag døren og ikke noget andet.“

De tilbød ham meget andet i bytte, men det nægtede Lillebror at tage imod. Til sidst gik dværgene ind på det og gav ham møllen for skinken. Den gamle brændehugger smilede, da han så Lillebror komme med møllen under armen. Hurtigt fortalte han Lillebror, hvordan han skulle sætte møllen i gang, og hvordan han skulle standse den igen. Lillebror takkede den gamle mand og var snart på den rigtige vej hjemad.

Da han kom hjem, stillede Lillebror møllen på bordet. „Mal os en god aftensmad,“ sagde han. Til hans

kones store glæde begyndte møllen at løbe rundt, og ud af den kom den bedste aftensmad, hun og Lillebror havde spist i lang tid.

Efter at Lillebror havde ladet møllen male mange gode ting - mad, tøj, sølv, guld, og en hel masse andet, som han og hans kone havde brug for, indbød de alle deres venner og naboer til at komme og tage del i deres nyvundne lykke. Storebror blev også inviteret, men da han så, hvor meget Lillebror nu havde, blev han misundelig og vred. „Hvor tik du al den rigdom fra?“ forlangte han at få at vide.

Da Lillebror fortalte ham om møllen, ville Storebror absolut have den. Han bad så krattigt om den, at Lillebror til sidst gav efter. Men før han gav ham den, lod Lillebror og hans kone møllen male så mange gode ting, at det kunne strække til adskillige år. Og så bragte han møllen til sin bror.

Storebror kunne næsten ikke vente, til han blev alene med sin nye skat. Han var så ivrig efter at bruge den, at han ikke hørte efter, da Lillebror forklarede ham, hvordan man skulle standse den, når først den var

i gang. Så snart han var alene med møllen, befalede Storebror: „Mølle, mal mig noget grød! Jeg er sulten efter noget god grød.“

Straks begyndte møllen at male. Først malede den en skåfuld, så en spandfuld, så et helt bord fuldt, og snart var værelset halvfuldt. Grøden løb ud af døren og ud i gården. „Stop! Stop! Stop!“, råbte Storebror, men møllen holdt ikke op, og floden af grød blev ved at strømme ud af møllen.

Til sidst blev Storebror nødt til at gå og spørge sin bror til råds. Han arbejdede sig gennem grøden, indtil han var udenfor, og så løb han hurtigt hen til Lillebrors hus. „Tag den mølle tilbage,“ råbte han. „Tag den hurtigt! Den maler så megen grød, at hvis den ikke snart holder op, vil vi allesammen drukne i den! Tag den tilbage! Jeg vil give dig hvad som helst for at tage den tilbage!“ Lillebror tog møllen tilbage, standsede strømmen af grød på den måde, som den gamle mand havde lært ham, og i lang tid fortsatte han med at bruge møllen til at få det, som han og hans kone ønskede sig.

Han blev snart en rig mand, der boede i et fint hus, ikke langt fra kysten, der skinnede af velstand. Mange, som kom sejlene forbi, standsede for at se den vidunderlige mølle.

En dag var der en kaptajn, som spurgte: „Kan den mølle male salt? Jeg har lang vej at sejle for at hente en last af salt. Det ville være dejligt, hvis jeg kunne spare den lange vej. Jeg ville gerne have en mølle, som kan male salt.“

„Selvfølgelig kan den det,“ svarede Lillebror.

„Jeg vil give dig 1000 mønter for den,“ tilbød kaptajnen.

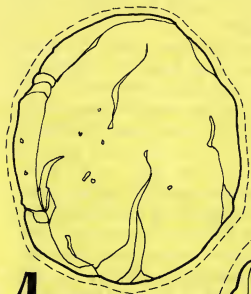
„Nej,“ sagde Lillebror, „Jeg vil ikke skille mig af med den vidunderlige mølle.“

Men kaptajnen blev ved med at plage, indtil Lillebror til sidst besluttede at sælge den. Manden skyndte sig afsted med møllen, gik ombord i sit skib og sejlede ud på dybt vand.

Så standsede han skibet og satte møllen ned og befalede: „Mal salt. Mal salt og mal det hurtigt!“

Straks begyndte møllen at male. Og ligesom det var sket med Storebror og grøden, holdt den ikke op igen. Skibets last var snart fuld. Saltet fyldte hver en sprække, og kaptajnen råbte og tiggede og bad. Men saltet blev ved med at strømme ud, fyldte hele dækket, mens skibet lå lavere og lavere i vandet.

Til sidst sank skibet fuldstændigt og kom til at ligge på havets bund. Og der ligger det stadig, og møllen bliver ved med at male salt ud i havet.

„Han er opstanden”

(Farv selv - til flonelstavlen)

1 Efter Jesu korsfæstelse tog hans venner legemet og beredte det til begravelsen.

2 Josef af Arimatæa anbragte Jesu legeme i den grav han havde lavet til sig selv.

3 En stor sten blev væltet hen foran graven for at beskytte den. Ypperstepræsterne og farisæerne fortalte Pilatus at da Jesus endnu levede havde han sagt, at efter 3 dages forl b ville han opstå.

4 Soldater blev anbragt for at beskytte graven så disciplene ikke kunne komme og stjæle Jesu legeme og sige: „Han er opstået fra de døde.”

5 Efter sin opstandelse fandt Jesus Maria grædende i haven. Han sagde: „Kvinde, hvorfor græder du?” Maria som antog ham for at være havemanden svarede: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.” Jesus sagde blidt: „Maria!” Så genkendte Maria Jesus.

Et stykke flonel eller fint sandpapir limet på bagsiden af figurerne, vil holde dem på plads på flonelstavlen. Se yderligere anvisninger i Familiehjemmeaften lektiehæfte f.eks. 1974-75.

Søren bliver medlem af kirken

Fotos taget af Eldon Linschoen

1 Søren og hans familie kommer ind i kirkebygningen, hvor Søren skal være medlem af kirken, efter at han er blevet døbt.

2 Inde i kirkesalen sidder Søren sammen med sin familie og sine venner.

Først bliver nogle småbørn velsignet.

3

Endelig bliver Søren navn nævnt, og han og hans far går op foran, hvor Søren bliver bedt om at tage plads i en stol. Sørens far og nogle voksne venner står i en kreds uden om ham.

4

De lægger hænderne på Søren's hoved, og hans far, som bærer Det melkisedekske Præstedømme, nævner ham ved navn, bekræfter hans medlemskab af kirken, overdrager ham Helligåndens gave og giver ham en velsignelse.

5

6

Efter dette trykker mændene i kredsen Søren's hånd og ønsker ham tillykke.

„Den lille missionær” bringer evangeliet ud til familiemedlemmer

af Peggy Mills,
journalist ved Deseret News Douglas, Georgia

Janet Fussell var bare fem år gammel, da hun for første gang rejste sig og bar sit vidnesbyrd for forsamlingen i Douglas gren.

Hun elskede evangeliet, og hendes ungdommelige missioneringsindsat resulterede i, at en 74 år gammel mand blev døbt.

Janet, der er datter af bror og søster Wilford Fussell, har altid boet lidt nede ad gaden nær sin grandonkel, William Bordeaux. „Onkel William” har altid været noget særligt for lille Janet. Altid når hun besøgte sin onkel, talte Janet om kirken og udspurgte ham om, hvad han troede på. Og så fortalte hun ham om evangeliet, som hun var sikker på var sandt.

Ved sit eksempel og sin kærlighed blev „Onkel William” interesseret i kirken. Da Janet fyldte 7, blev hun bekymret for sin grandonkel. Hun syntes, at det ville være bedst, om

han blev døbt, så hun bad på egen hånd missionærerne om at besøge sin onkel.

Manden havde røget pibe næsten hele sit liv, men med opmuntring fra missionærerne og Janet opgav han sin pibe og begyndte at få missionærlektierne.

Han var født i år 1900 og havde aldrig sluttet sig til nogen kirke. Og han havde aldrig giftet sig. Han havde ved en ulykke for mange år siden mistet en del af sit højre ben, men havde alligevel kunne klare sig som landmand, indtil han fik folkepension.

Da Janets 8-års fødselsdag nærmede sig, tog hendes grandonkel mod opfordringen til at lade sig døbe, og der blev fastsat en dag. Janet, „den lille missionær” var stolt af at have været med til at bringe denne meget særlige og udvalgte omvendte ind i kirken.

som vi har fået. Vi benytter enhver evne som vi ejer til at opnå det resultat, vi ønsker. Det resultat kan være at oversætte Mormons Bog, det kan være at vælge en hustru, det kan være at vælge arbejde, eller enhver af de tusinder af vigtige ting, der skal tages stilling til i livet.

Herren fortsatte:

„ . . . jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt (og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt. Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt. Derfor kan du ikke skrive det, der er helligt, uden det bliver givet dig af mig.” (L&P 9:8-9)

Hvordan vælger man en hustru? Jeg har hørt masser af unge mennesker fra Brigham Young Universitet og andre steder sige: „Jeg må få en følelse af inspiration. Jeg må få en åbenbaring. Jeg må faste og bede og få Herren til at vise mig, hvem jeg skal gifte mig med.” Ja, måske vil det være noget af et chock for jer, men aldrig i mit liv har jeg nogen sinde bedt Herren fortælle mig, hvem jeg burde ægte. Det faldt mig aldrig ind at spørge ham. Jeg gik ud og fandt den pige, jeg ønskede; hun passede mig; jeg vurderede og vejede muligheden, og det forekom mig bare hundrede procent, at sådan skulle det være. Hvis jeg nu skulle have gjort det helt rigtige, så ville jeg have rådført mig med Herren, hvad jeg ikke gjorde; men alt, hvad jeg gjorde, var at bede til Herren og bede om nogen vejledning og retningslinier i forbindelse med den beslutning, jeg var kommet til. Det ville have været mere fuldkomment at rådføre mig med ham med hensyn til denne beslutning og få en åndelig bekræftelse på, at konklusionen, som jeg ved hjælp af min handlefrihed og mine evner var kommet til, var den rigtige.

„Hvorfor spørger du mig?”

Og nu til 2. problemanalyse: Der var en mand, hvis navn ikke er bevaret for os i de gamle optegnelser. Han er kendt som værende Jareds broder. Fra andre kilder ved vi, at hans navn var Moriancumer. Han var til at begynde med det jareditiske folks åndelige leder. Da de begyndte deres udflytning fra Babelstårnet til deres amerikanske forfattede land, var han den, der kommunikerede med Herren for at få retningslinier og den åndelige vejledning, de som et folk behøvede.

Og så skete der noget meget interessant. De kom til det hav, som de skulle over, og Herren sagde til ham: „Byg nogle fartøjer.” Men interessant nok fortalte Herren ham ikke, hvordan han skulle bygge skibe. Jareds broder havde gjort det ved en tidligere lejlighed; han behøvede ingen instruktioner; han behøvede ikke åbenbaring til at vejlede sig. Så han byggede skibene.

Men denne gang skulle de bruge dem under særlige og vanskelige forhold, og han havde brug for noget luft. Og det var et problem, der lå ud over hans evner. Så han bragte spørgsmålet op for Herren, og fordi det lå helt uden for hans egne evner at løse det, gjorde Herren det for ham og sagde: „Gør sådan og sådan, så vil du få luft.”

Men så stillede Jareds broder - fuld af tillid, fordi han talte med Herren, fordi han kommunikerede og fik svar - endnu et spørgsmål: han bad om løsning på et problem, som han selv kunne have løst og ikke havde behøvet at bringe frem for Herren. Han spurgte: „Hvordan får vi lys i fartøjerne?”

Og Herren talte lidt med ham om dette og sagde: „Hvad vil I have, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?” (Eth. 2:23) Eller med andre ord: „Hvorfor spørger du mig?. Det er noget, I selv burde finde ud af.” Og han talte lidt mere, og så gentog han i virkeligheden spørgsmålet: „Hvad vil I, jeg skal berede for jer, så I kan have lys,

når I er opslugt i havets dyb?” (Eth. 2:25) Med andre ord: „Moriancumer, dette her er dit problem, Hvorfor ulejliger I mig? I har fået jeres handlefrihed. I har fået overdraget evner og kunnen. Gå selv ud og løs det problem.”

Ja, og så forstod Jareds broder budskabet. Han gik op til et bjerg, der kaldtes Shlem, og optegnelserne siger, at han: „smeltede seksten små sten ud af en klippe, og de var hvide og klare som gennemsigtigt glas.” (Eth. 3:1)

Og så tog Jareds broder seksten små krystaller af en eller anden slags med (han kunne holde dem alle i hænderne) op på bjerget. Optegnelserne siger, at „han bar dem i hænderne op på bjergets top,” (Eth. 3:1) og så sagde han faktisk til Herren: „Se nu her, det er det, jeg håber, du vil gøre.” Selvfølgelig fortæller man ikke Herren, hvad han skal gøre, men man får en eller anden inspiration, bruger derpå sin dømmekraft, og så taler man sagen igennem med ham. Moriancumer sagde til Herren: „Rør derfor, o Herre, ved disse sten med din finger og få dem til at lyse i mørket; og da skal de lyse for os i de fartøjer, vi har udrustet, så vi kan have lys, medens vi farer over havet.” (Eth. 3..4)

Og Herren gjorde det, som Jareds broder havde bedt om, og det var ved denne lejlighed han så Herrens finger; og mens han var i harmoni med sin Skaber, modtog han en åbenbaring, der

oversteg, hvad nogen anden profet nogen sinde indtil det tidspunkt havde opnået. Herren åbenbarede mere til ham om sin natur og personlighed, end der nogen sinde før var fremkommet, og det skete altsammen, fordi han havde gjort alt, hvad han kunne gøre, og fordi han rådførte sig med Herren.

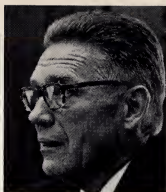
Der findes en fin balance mellem handlefrihed og inspiration. Vi forventes at gøre, alt hvad der står i vor magt og derefter søge et svar fra Herren, et bekræftende stempel på at vi er kommet til den rette konklusion. Og sommetider får vi lykkeligvis i tilskud yderligere sandheder og kundskab, som vi ikke engang havde forestillet os mulig.

„De skal rådføre sig med mig”

Og nu til 3. problemanalyse: I kirkens tidlige historie befalede Herren de hellige at samle sig På et bestemt sted i Missouri. Befalingen lød: „Saml jer.” Specielt kom denne befaling: „Lad den præsiderende biskop komme hertil og gøre det og det.” Læg så mærke til, hvad der skete. Det er Herren, der taler:

„ . . . som jeg sagde angående min tjener Edward Partridge, dette land er det land, hvor han og de, som han har udset til sine rådgivere, skal bo. Her skal han også bo, som jeg har udnævnt til at føre opsyn med mit forrådshus.

Derfor skal de bringe deres familier til dette land, som de kan blive enige om med hinanden og med mig.” (L&P 58:24-25)

Der kan I se: Herren sagde „saml jer” i Zion. Men detaljerne og arrangementerne, hvordan og hvornår og omstændighederne skal bestemmes gennem deres handlefrihed, som skal kaldes til at indsamle, men de skal rådføre sig med Herren. Og når man rådfører sig med Herren, taler man noget igennem. Jeg henter mine børn ind, og vi taler om et problem. Jeg fortæller dem ikke, hvordan det burde være. Jeg siger: „Hvad mener I? hvad er jeres vurdering? hvad vil I gøre i den situation? hvad vil være det bedste at gøre?” Og de fortæller mig, hvad de mener, og hvis jeg tilfældigvis har nogen viden om eller dømmekraft i den pågældende sag, giver jeg udtryk for, hvad jeg mener. Herren har al visdom, al kundskab og al magt. Han ved, hvordan han skal styre og kontrollere og lede os på fuldkommen vis. Hans lader os afgøre, hvad vi burde gøre, men han forventer, at vi rådfører os med ham.

Og efter at Herren havde sagt dette til kirkens præsiderende biskop, gav han det princip, der styrede i den situation, og som styrer i alle situationer. Og det er en af vore vidunderlige, åbenbarede sandheder. Han sagde:

„Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting(thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får. Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve

megen retfærdighed. Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.

Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse.” (L&P 58: 26-29)

Profeten Joseph Smith blev spurgt: „Hvordan styrer De så stort og så forskelligartet et folk som de sidste dages hellige?” Han svarede: „Jeg lærer dem korrekte principper, og så styrer de sig selv.”

Se, det er himlens orden. Det er sådan, den Almægtige fungerer. Det er sådan, kirken burde køres. Vi forventes at lære korrekte principper og derpå styre os selv. Vi træffer vore egne valg, og derefter præsenterer vi sagen for Herren og får hans godkendende, bekræftende segl.

„Rådfør dig med Herren i alt, hvad du gør.”

Dette var de tre problemer. Lad os nu komme til den åbenbarede konklusion. Der var en mand ved navn Alma, en mægtig og storslået profet. Han havde en søn, der hed Helaman, som var en hellig og retskaffen mand, der fulgte det mønster, det eksempel, som hans far havde været. Og til Helaman, sagde Alma dette: „O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom. Ja, råb til Gud om

hele dit underhold." (Al. 37: 35-36) Tror I så, at når I har modtaget det råd at bede til Herren om støtte, både timeligt og åndeligt, at det er alt, hvad I skal gøre? I Fadervor hedder det: „Giv os i dag vort daglige brød." Går I ud og sætter jer i ørkenen eller på en bjergtop og beder af al kraft og siger: „Giv os i dag vort daglige brød," eller går I ud og planter en afgrøde og opdrætter kvæg og gør alt, hvad der står i jeres magt for at opnå resultatet?

Og hvis vi læser videre: „Ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går, lad det ske i Herren, ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; lad dit hjertes attrå være til Herren evindeligt." (Al. 37: 36) Og læg så mærke til dette: „Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode." (Al. 37:37)

Hvad var Oliver Cowderys problem? „Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad . . . Du må udtænke det i dit eget sind." (L&P 9:7-8)

Tænkter du på at finde en kone? Ønsker du at alt skal være ret og rigtigt? Gå i gang og benyt din handlefrihed og den kraft og evne, som Gud har givet dig. Benyt enhver evne, brug al den dømmekraft, som du kan mobilisere i denne sag, træf din egen afgørelse, og rådfør dig derefter med Herren for at sikre dig, at du ikke gør noget forkert. Tal det igennem med ham. Du kan sige:

„Dette er, hvad jeg mener; hvad mener du?" Og opnår du så den søde, rolige, sikre fornemmelse, der kun kan komme fra Helligånden, så ved du, at du er kommet til den rette konklusion. Men hvis der er nervøsitet og usikkerhed i dit hjerte, så må du hellere begynde forfra, for Herrens hånd er ikke i det, og du får ikke det bekræftende segl, du, som medlem af kirken og indehaver af Helligåndens gave, har ret til at modtage.

„Ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag." (Al. 37:37) Hvis du lærer hvordan du skal benytte den handlefrihed, som Gud har givet dig, hvis du prøver at træffe dine egne beslutninger, hvis du når frem til konklusioner, der er sunde og rigtige, og hvis du rådfører dig med Herren og får hans godkendelses-segl på de resultater, du er kommet til, så har du for det første modtaget åbenbaring, og for det andet vil du komme til at få den store belønning, evigt liv og vil blive løftet op på den yderste dag. Vi er absolut ikke ens allesammen; nogle har ét talent og evner, og nogle har andre. Men hvis vi bruger de talenter, vi har, så vil det på en eller anden måde komme til at gå os godt.

En mandag, da vi fejrede George Washingtons fødselsdag, var jeg nede hos min mor, hvor jeg såvade en bjælke i stykker i hendes have. Hun kom ud for at give gode råd og for at se, hvordan det gik, men hun var ikke rigtig tilfreds. Hun mente, jeg burde gøre det anderledes. Hun gik tilbage ind i huset, og nogle få minutter senere kom min yngre bror ud. Hun havde sagt til ham: „Mon ikke du skulle gå ud i haven og hjælpe Bruce og sørge for, at han gør det rigtigt?” Og så tilføjede hun: „Bruce er ikke særligt smart.” Nej, det er jeg ikke. Så jeg begynder dér, hvor jeg er, og jeg går fremad derfra. Jeg begynder at bruge det talent, jeg har, og jeg begynder at anvende de evige principper i min tilværelse. Jeg adspørger og rådfører mig med Herren undervejs, og uden hensyn til hvor jeg er, bringer evangeliet mig fremad og opad og videre fremad, og velsignelser opfanges i min turban i dette liv og vil tilsidst give mig herlighed og ære og værdighed i det kommende liv.

Vi har åbenbaringsens ånd

Jeg tror nok, jeg har sagt tilstrækkeligt. Princippet ligger foran os. Lad mig blot gøre én ting mere. Lad mig i princippet gøre det, som min ven Alma ville gøre. Efter at han havde prædikeret, sagde han: „Og det er ikke alt. Tror I ikke, at jeg selv kender disse ting?” (Al. 5:45) Det er derfor, han har givet dem eksemplerne,

citeret åbenbaringerne, og har båret personlige vidnesbyrd. Det er det, som vi burde gøre i kirken. Vi burde lære at undervise ved Åndens kraft, så at vi, når vi er færdige med at tale om evangeliske emner, kan vide, om det, vi har sagt, er rigtigt, når vi bliver i stand til at bære vort vidnesbyrd, ikke alene om sandheden og guddommeligheden af værket, men også om at den lære, vi forkynder og de evige sandheder, som vi taler om, er rigtige, og er Herrens tanker og stemme og vilje. Det vidunderlige, storslåede ved dette værk og ved disse lærdomme er, at de er sande. Der er ikke noget i denne verden, ingen sandhed, vi kan tænke os, som kan sammenlignes med sandheden om at det værk, vi er engageret i, er sandt, at Herrens indflydelse er her. Det er en bogstavelig kendsgerning, at vi har Helligåndens gave og kraft. Vi har åbenbaringsens ånd, vidnesbyrdets ånd, profetiens ånd. Disse ting er virkelige, ellers er vi ikke i Guds kirke og rige. Vi ville ikke være Herrens folk.

Kendsgerningen er, at vi virkelig har dem; åbenbaring virker. Undslå jer ikke fra at få åbenbaringer. Joseph Smith sagde: „Gud har ikke åbenbaret noget for Joseph Smith, andet end han vil gøre kendt for De Tolv, og selv den mindste hellige kan kende alle ting, så hurtigt, som han er i stand til at fatte dem.” Vi er berettiget til åbenbaringsens ånd, men hvad jeg forsøger at forkynde her, er at

der er en rigtig måde, og der er betingelser, som vi må opfylde først. Det er vores forpligtelse at gå til værks med vore egne problemer og der på rådføre os med Herren og få Helligåndens godkendelsessegel for de konklusioner, vi har nået; og det godkendelsessegel er åbenbaringsens ånd.

Gud give os visdom i disse ting. Gud give os mod og evne til at stå på egne fødder og benytte vores handlefrihed og de

evner og talenter, vi ejer; og lad os da være tilstrækkeligt ydmyge og medgørlige over for Ånden til at ville bøje os for hans vilje, til at få hans godkendende, bekræftende og anerkendende segl, og på den måde at få denne åbenbaringsens ånd indført i vor tilværelse. Og hvis vi gør det, er der ingen tvivl om resultatet; det er fred i dette liv; det er herlighed og ære og værdighed i det kommende liv.

Ny teknik

Siden marts måned er der anvendt en ny teknik ved fremstilling af Den danske Stjerne. Hvor før hele teksten blev sat af tyske sættere så skriver vi nu teksten her på særligt papir og med særlige koder som en meget avanceret maskine nede i Frankfurt er ekspert i at læse. Hvis vi giver den en forkert kode kan der komme noget mærkeligt ud af det, eller der kan komme huller i teksten.

I indlæringsperioden indtil vi bliver fortrolige med den nye teknik må vi bede om læserens overbærenhed. Vi ved at den er stor for den har vi måtte trække på mange gange.

Den nye teknik skulle i løbet af året bevirke at *Stjernen vil komme hurtigere frem.*

Mormon Journal

Den fjerde dåb

af Virginia A. Travalini

Indtil jeg var 2 år gammel, boede jeg sammen med min jødiske mor, min italiensk-katolske far og min søster hos min fars forældre. Efter at min søster var blevet født, insisterede min farmor på, at vi børn blev døbt i den katolske kirke. For at holde fred, indvilligede min mor og far. Så da jeg var 13 måneder gammel, blev jeg døbt for første gang. Under min opvækst boede vi i Boston ikke langt fra Fenway Park, og min søster Nancy og jeg tilbragte skiftevis weekend'erne hos mine italienske og jødiske bedsteforældre, som boede i Bostons forstæder.

Sammen med Nana, min farmor gik vi så til den katolske kirke for at høre messen. Vi fejrede jul og påske.

De andre weekend'er sammen med Bobeh og Tseydeh (jiddish for bedstemor og bedstefar) min mors forældre, holdt vi sabbat om lørdagen. Vi gik til synagogen på helligdage, og vi fejrede pinse og Hanukkah.

Begge par bedsteforældre talte kun meget lidt engelsk men de indviede os i deres religion, så godt de kunne. Denne religiøse oplæring var interessant men utilfredsstillende, fordi ingen af dem kunne besvare mine religiøse spørgsmål. Dette fortsatte, indtil jeg var 13 år gammel, da min far sluttede sig til

frimurerne. Og efter et råd fra en ven besluttede han sig til at lade os døbe ind i den episkopale kirke.

Mens jeg tilhørte den kirke gik jeg i kirke regelmæssigt og blev aktiv i ungdomsgruppen. I denne nye kirke stillede jeg også mange spørgsmål men modtog kun få svar. Jeg var stadig utilfredsstillet, da jeg voksede op. Jeg vedblev at tilbringe hveranden weekend med mine bedsteforældre.

Da jeg var 16 år gammel, besluttede jeg mig til at søge videre endnu i mine italienske bedsteforældres religion. Jeg besøgte påny den katolske kirke, og efter en studieperiode blev jeg døbt for tredje gang. Jeg gik regelmæssigt i kirke. Senere giftede jeg mig i den kirke, og da vore børn blev født, prøvede jeg at opdrage dem i den katolske tro.

Til trods for mine anstrengelser for at skabe et lykkeligt ægteskab, opstod der alvorlige problemer. Endelig blev en skilsmisse uundgåelig. Jeg gik til de kirkelige ledere for at søge vejledning. Resultatet var utilfredsstillende og ikke til megen nytte for mig.

I den tid boede vi i Georgetown i staten Massachusetts, 48 km. nordvest for Boston. En familie ved navn DeVilbiss fra Brigham City, Utah, flyttede ind ved siden af os. Jeg hjalp dem med flytningen og bød dem velkommen med lidt frokost. Da de sagde, at de desværre ikke kunne drikke den kaffe, jeg havde lavet, spurgte jeg hvorfor. „Fordi vi er mormoner,” svarede de. „Godt!” sagde jeg, „Hvad er en mormon?”

Indtil da havde jeg aldrig hørt om *mormoner*, *Joseph Smith* eller *sidste dages hellige*. Jeg havde hørt om Salt Lake City og vidste, at en eller anden

religion havde sit hovedsæde dér. Men jeg vidste ikke, hvem der hørte til den, eller hvad slags kirke det var. Indtil da havde jeg ikke haft interesse deri.

LeOnna and Lee DeVilbiss var gode mennesker. De efterlevede deres religion, deres hjem var fuld af fred og kærlighed; de accepterede mig, holdt af mig og forstod mig. De besvarede villigt de spørgsmål, jeg stillede. Hvis de ikke havde et svar, fandt de frem til det i bøger, blade osv. Dette fortsatte i 5 år. Under skilsmisseforhandlingerne var de langt mere forstående end nogen i min familie. De troede på mig og kunne forstå årsagerne til mine følelser, mens min familie og mine andre venner ikke kunne. De var til meget stor hjælp for mig. Jeg var altid velkommen i deres hjem, og den kærlighed, der herskede, var altid tydelig. Under et besøg nævnte jeg det for LeOnna og sagde: „Det er det, jeg kunne ønske mig.”

Hun svarede: „Den eneste vej dertil er gennem min kirke.” På en eller anden måde vidste jeg, at hun havde ret. Men samtalen ophørte dér. De to dejlige mennesker besvarede mine religiøse spørgsmål, men de plagede mig aldrig. Efter en dejlig aften sammen med dem, gik jeg hjem, lagde børnene i seng og gik selv til ro. Mens jeg sov, havde jeg en drøm, der gjorde et stærkt indtryk på mig, om, at jeg kunne finde lykke gennem den kirke hvortil De Vilbiss familien hørte. Jeg vågnede op og tænkte over drømmen. Jeg sov påny, og havde den samme drøm. Denne gang var indtrykket imidlertid påtrængende. Jeg vågnede igen. Klokken var 7, da jeg, grædende af lykke, ringede LeOnna op. Hun og Lee hentede mig, og vi kørte alle 3 til stavskonference i New Hampshire. Jeg stillede dem alle de spørgsmål, jeg kunne tænke på. Og jeg fik svar - - spændende, vidunderlige svar. Men da jeg bad Lee undervise mig, sagde han, at det ville være bedre, om jeg tog til missionærerne i Cambridge.

„Jeg kender dem ikke.” argumenterede

jeg. Men han sagde at jeg burde gøre dette på den rigtige måde. Så vi tog til nadvermøde i Cambridge, og derefter bankede jeg på døren til missionskontoret. Der var 3 ældster dér, ældsterne Young, Wilson og Blodgett, alle fra Salt Lake City. Da jeg trådte indenfor og sagde: „Jeg vil gerne lære . . .” var de lige ved at vælte over hinanden for at komme til at hjælpe mig. Tre uger senere blev jeg døbt for den fjerde og sidste gang. Denne gang blev det gjort på rette måde med præstedømmets myndighed. Jeg har et stærkt vidnesbyrd, og jeg har fået svar på de spørgsmål, som jeg i så mange år tænkte på. Min himmelske Fader elsker mig. Jeg ved, at jeg betyder noget for ham. Da jeg boede i Massachusetts, delte jeg evangeliet med en dejlig mand, som da sluttede sig til kirken. Nu er vi blevet viet i templet for tid og al evighed.

Talen jeg ikke kunne rose mig af

af Carma N. Cutler

I en søndagsskoleklasse diskuterede vi, hvordan Moses undlod at erkende Herrens andel i at skaffe vand til israelitterne. Vores lærer, en tidligere stavspræsident, prøvede at forklare klassen, at vi sommetider sætter vore ledere i en vanskelig situation, når vi giver dem utilstedelig ros for deres arbejde. Mange af klassens medlemmer var forbavsed: hvordan kunne det være et problem? Men jeg var klar over det.

Så jeg fortalte dem om en ydmygende oplevelse, jeg for nyligt havde.

Jeg var blevet bedt om at tale ved vores laurbærpige standardaften. Da jeg begyndte at tænke og bede om denne opgave, følte jeg inspiration komme til mig flere gange den dag, og i aftenens stilhed begyndte jeg at sætte det hele sammen. Da jeg syntes, at talen var færdig - alt, hvad jeg behøvede for den tildelte tid - syntes jeg pludselig at genkalde mig en masse oplysninger fra taler og artikler om emnet. Og idet jeg sagte talte til Herren, sagde jeg: „Himmelske Fader, jeg tror, du giver mig alt for meget materiale, for jeg har kun 30 minutter at tale i.”

Så lød det tydeligt i mine tanker: „Skriv det hele ned, og læs det så højt og tag tid på det.”

Til min store forbavelse varede talen lige 30 minutter. Jeg følte så vidunderligt, at jeg kunne have danset omkrig af glæde! Jeg var parat!

Men dagen før talen skulle holdes, følte jeg, at jeg burde forberede mig åndeligt for at give budskabet, og den aften begyndte jeg at faste. Den næste eftermiddag gik jeg til mit værelse og prøvede at holde talen. Til min forbavelse kunne jeg simpelthen ikke få den til at hænge sammen. „Hvad skal jeg gøre?” spurgte jeg Herren i panik. „Jeg er bange for, at jeg vil komme til at læse det meste af dette op fra manuskriptet, og hvis jeg gør det, vil alles opmærksomhed rettes mod mig i stedet for mod det budskab, som jeg ønsker at give dem.” Og så kom meget stærkt denne idé i mine tanker: „Lad manuskriptet blive hjemme.”

Jeg modsatte mig det. „Det kan jeg altså ikke gøre. Du ved, hvilken forfærdelig dårlig hukommelse, jeg har.”

Igen kom tanken til mig: „Lad det blive hjemme.”

Rædselsslagen tryglede jeg: „Kan du huske, da jeg var primarys præsidentinde og rejste mig for at holde en tale, og ikke kunne sige et ord? Det var en

frygtelig oplevelse. Lad mig ikke gå det igennem én gang til.”

Men igen følte jeg mig tilskyndet af Ånden til at „lade det blive hjemme”, så jeg gav op, idet jeg sagde: „Hvis jeg gør det, så er jeg nødt til at stole fuldt og helt på din hjælp.” Og påny kom den rolige forsikring, at jeg blot skulle lade min tale blive hjemme.

Da jeg den aften gik ud af døren, havde jeg kun et lommetørklæde med mig. Og da jeg kikkede op på mit soveværelsevindue, følte jeg det bogstaveligt, som om jeg skulle besvime. Da jeg sad i kirkesalen og ventede på, at mødet skulle begynde, prøvede jeg endnu engang at sætte talen sammen i hukommelsen. Det ville bare ikke lykkes. Panikken sneg sig ind over mig, og jeg begyndte at bede. Da følte jeg øjeblikkelig sikkerhed for, at Herren var der.

Da tiden kom, gik jeg til talerstolen med fuldkommen sikkerhed og talte i alle 30 minutter. Jeg kunne ikke tro det, det var en vidunderlig åndelig oplevelse.

Da mødet var forbi, var der adskillige, som kom op til mig og overøste mig med komplimenter. Men jeg kunne altså ikke få mig selv til at sige tak, og efter at jeg nogle gange havde fremstammet en genert påskønnelse, kikkede jeg mig omkring for at finde en måde at komme uset derfra. Jeg ønskede at komme hjem. Jeg kunne ikke lide at blive rost for det, der var sket.

Når jeg ser tilbage på den oplevelse, kommer den tanke til mig, at måske er det venligste, man kan sige til nogen, hvis ord har gjort indtryk på os, er: „Tak for det inspirerede budskab,” eller „Jeg kunne mærke Herrens ånd i din tale i dag.” . . . for ellers fører vi dem ind i fristelse.

Carma N. Cutler er husmor, mor til 6 børn, og virker som andet års bikubepigevejleder i Boise 23. Ward, Boise Idaho, West Stake.

En mirakuløs redning

John var i maj måned på Bornholm på lejrskole med sin klasse, og én af pigerne havde sin mor med sig på turen for at hjælpe klasselærerinden.

Søndagen før børnene skulle hjem igen, havde de fået lov til at klatre rundt på klipperne og pigens mor var med på denne tur. Alle børn havde fået besked på at tage gummisko på for bedre at stå fast. Men alligevel gled én af drengene på den glatte sten han stod på og faldt i vandet. Børnene og moderen blev skrækslangede. Den ene efter den anden sagde: „Jeg kan ikke svømme! Jeg kan ikke svømme!“ Moderen sagde det samme. De fleste begyndte at græde, for hvad skulle de gøre? De så, hvordan Benjamin drev ind mod land, men så kom der en bølge der tog ham med igen. Dette skete flere gange. Hver gang de så ham komme ind mod stranden, troede de han kunne rejse sig op og komme til dem, men hver gang tog en stor bølge ham med igen.

John stod øverst oppe på en stor sten. Han kunne svømme, fordi hans mor havde insistet på at hendes børn lærte at svømme og han havde også lært at redde med tøj på. John bad inden i sig selv: „Nu må du hjælpe mig, Gud, for nu er jeg nødt til at springe, jeg er den eneste, der kan svømme.“ John sprang, og da han kom op af vandet kunne han

ikke få øje på Benjamin. Igen bad han: „Hjælp mig, himmelske Fader, så jeg kan finde ham!“ Pludselig var drengen lige ved siden af ham. Der var gået panik i ham, så han slog ud med både arme og ben. John sagde: „Nu skal du være ordentligt, Benjamin, ellers er jeg nødt til at slå dig!“ Men Benjamin blev ikke rolig. Så slog John ham og med det samme faldt han til ro. Nu kunne John tage ham med det greb han havde lært derhjemme i svømmehallen og føre ham sikkert i land. De andre var imidlertid løbet ned på stranden, også lærerinden var kommet til. Hun skyndte sig hjem til vandrehjemmet med de to våde drenge, og puttede dem i en dejlig varm seng. Forstanderen sørgede for varme tæpper og litervis af kamillete. Deres temperatur blev taget flere gange men de blev ikke syge. Lærerinden mente bestemt at de ville blive syge begge to, da det netop var de to drenge der havde været syge lige inden rejsen. Men John fortalte sin mor, da han 2 dage senere kom hjem, at han godt vidste, hvorfor de ikke var blevet syge. Han fortalte også at han havde været meget bange og at vandet var meget koldt, men det opdagede han først bagefter.

Senere i sengen huskede han at takke sin himmelske Fader for denne mirakuløse redning.

De oftes stillede spørgsmål om hjemmefremstilling og opbevaring

Hvordan passer hjemmefremstilling og opbevaring ind i kirkens program for personligt og familiemæssigt beredskab? Ligesom alle andre af de større programmer i kirken er beredskabet centreret om den enkelte og familien. Dens centrale tanke er sparsommelig levevis, ikke blot en reaktion til nødhjælp. Hjemmeproduktion er et af de 6 punkter i programmet for personligt og familiemæssigt beredskab (se diagrammet):

1. *Læsefærdighed og uddannelse.* Den velforberejede person læser, skriver og regner godt; studerer regelmæssigt i skrifterne og andre gode bøger; og benytter hjælpekluder til at lære sin families medlemmer disse evner og

vaner. Forældre og børn bør benytte sig af offentlige samt andre uddannelsesmuligheder.

2. *Karriereudvikling.* Hvert familieoverhoved bør vælge sig en passende uddannelse eller profession og søge den dertil hørende oplæring. Ethvert ungt menneske bør have vejledning i at vælge en levevej, der kan tilfredsstille familiens økonomiske behov og give personlig tilfredsstillelse.

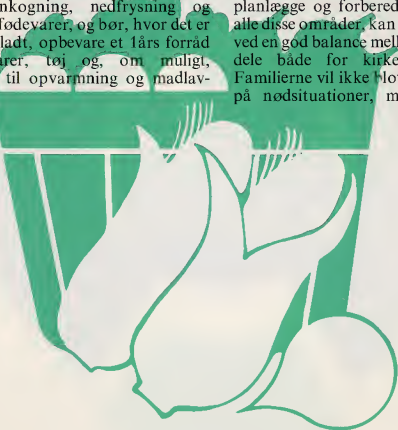
3. *økonomi og pengesager.* Den velforberejede sætter økonomiske mål, betaler tiende og offergaver, undgår gæld, benytter og bevarer klogeligt de økonomiske reserver og opsparer i produktionstider til brug i tider uden produktion.

4. *Hjemmeproduktion og opbevaring.* Hvert medlem eller familie bør producere så meget som muligt ved havebrug og så meget, som vil være passende ved syning og fremstilling af husholdningsartikler. Hver enkelt og hver familie bør lære teknikken ved hjemmehenkogning, nedfrysning og tørring af fødevarer, og bør, hvor det er juridisk tilladt, opbevare et 1 års forråd af fødevarer, tøj og, om muligt, brændstof til opvarmning og madlavning.

5. *Sundhed og helbred.* Hvert medlem bør efterleve visdomsordet og praktisere sundhedsprincipper for ernæring, fysisk kondi, vægtkontrol, vaccination, boligstandard og sanitetsforhold, mor og barn sundhedsregler, samt lægelig pleje. Derudover bør hvert medlem tilegne sig passende sundhedsmæssig kunnen i nødhjælp og sikkerhedsregler, hjemmesygepleje, fødevarerudvælgelse og tilberedelse af mad.

6. *Social, følelsesmæssig og åndelig styrke.* Hver enkelt bør opbygge åndelig styrke for at kunne møde livets udfordringer og krav med tillid og stabilitet, ved at lære at elske Gud og kommunikere med ham i personlig bøn, ved at lære at elske og tjene sin næste, og ved at lære at elske og respektere sig selv gennem retscaffen levevis og selvbeher-skelse. Enhver familie bør forstå, at social og følelsesmæssig styrke er en velsignelse, som er resultatet af åndelig vækst gennem adlydelse af åbenbarede principper for familieliv.

Hvis fædre og mødre aktivt vil planlægge og forberede deres børn på alle disse områder, kan stor styrke opnås ved en god balance mellem de forskellige dele både for kirken og familien. Familierne vil ikke blot være forberedte på nødsituationer, men de vil også

udvikle deres evne til at styre deres forråd, udvise klog forvaltning, undgå problemer, og få det bedst mulige ud af hverdagslivet.

Personligt og familiemæssigt beredskab er nøglen til selvtilid og familiesamhørighed i kirkens samlede velfærdsprogram.

Hvor meget ville kirken være i stand til at hjælpe sine medlemmer i tilfælde af omfattende katastrofe eller økonomisk sammenbrud? Ville biskoppernes forrådshuse være i stand til at tage sig af alle?

Biskoppernes forrådshuse har altid været beregnet på kun at sørge for de „fattige og trængende og ulykkelige” blandt os under normale, daglige forhold. Derfor fører forrådshusene kun et års lager af varer, der kan tilfredsstille det øjeblikkelige behov hos medlemmerne. Det er ikke muligt at opretholde et reservelager, der kan dække behovet hos samtlige kirkens familier.

I tilfælde af en lokal nødsituation - katastrofen med Teton dæmningens sammenbrud i 1976 er et godt eksempel - er kirkens afdeling for produktion og distribution i stand til at udnytte kirkens lagre, heri regnet biskoppernes forrådshuse og sende hjælp til de trængende. Men skulle en større, vidtrækkende katastrofe indtræffe, ville forrådshusene hurtigt blive tomte.

Det er en af årsagerne til, at familiens årsforråd er så vigtigt. I gode tider kan vores velfærdsprojekter sædvanligvis klare det almindelige varebehov og økonomisk hvile i sig selv. Men hvis tiderne skulle blive mere krævende, ville kirkens medlemmer være nødt til at skulle leve af deres egne fødevarer, samtidig med at de og kirkelederne måtte arbejde for at producere tilstrækkelige afgrøder og andre varer.

Hvad er vores nøjagtige ansvar med hensyn til hjemmeproduktion og oplagring?

Ansvar for kirkens medlemmers velbefindende ligger først og fremmest

hos den enkelte, derefter hos familien, og allersidst hos kirken. I overensstemmelse med dette princip bør vore familier stræbe efter at blive selvstændige og uafhængige i hjemmeproduktion og oplagring ved at:

1. producere fødevarer på vor egen jord, og også producere en passende mængde andre nødvendighedsartikler, hvor det er muligt.

2. lære de bedste metoder for opbevaring af det, som vi producerer.

3. på passende vis opbevare, alt hvad vi har, idet vi bruger de bedste metoder der, hvor vi lever. Kirken anbefaler, at vi opbevarer mindst et års forråd af fødevarer og tøj, og, hvor det er muligt, brændsel. Forråd af vand er også vigtigt. De fødevarer, vi opbevarer, bør være tilstrækkelige til vores kost, begyndende med livsfornödenhederne og suppleret med det, vi er i stand til. (Se Den danske Stjerne for okt. 1976 s. 105 ff. og for apr. 1977 s. 65 ff.)

4. benytte det, vi har, på passende måde, idet vi udviser flid og undgår spild.

Et års forråd koster en mængde penge - penge, jeg ikke har lige nu. Når det er så vigtigt, at min familie har et års forråd på lager, bør jeg så låne nok penge til at få det lager lige med det samme?

Nej. Kirken lærer, at vi ikke bør sætte os i gæld. Da velfærdsprogrammet først blev startet, tilrådede præsident J. Reuben Clark: „Lad os undgå gæld, som vi ville undgå pest; hvor vi nu er i gæld, må vi stræbe efter at komme ud af den; hvis ikke i dag, så i morgen. Lad os helt og holdent leve inden for rammerne af vores indtægt og dertil spare lidt op.” (Conference Reports, April 1937, p. 26) Det råd er stadig godt. Og selv om et forråd er yderst vigtigt, er det ikke

tilstrækkeligt til at overtræde det ene princip for at efterleve det andet.

Familier kan efterleve begge principper ved at planlægge at samle deres grundlager på ordentlig og systematisk måde, efterhånden som forholdene muliggør det. Der er mange måder - udover at låne - til at få begyndt på fødevareoplagering.

Som præsident Kimball har sagt: „Beredskab er, når man søger at nå det på rette vis, en livsstil, ikke et pludseligt, iøjnefaldende program.” (Oktober 1976 Regional Representatives Seminar address)

Hvorfor har vi brug for et års forråd? Har kirken ikke projekter, der vil sørge for dens medlemmer?

Det vigtigste formål med kirkens produktionsprojekter er at skaffe fødevarer og brugsartikler til biskoppernes forrådshuse, så biskoppen eller

grenspræsidenten i tilfælde af nød kan benytte sig af disse varer til omsorg for de fattige, trængende og ulykkelige.

Produktionsprojekterne giver også arbejdsmuligheder, hvor forældre kan arbejde side om side med deres børn og med andre medlemmer af kirken fra alle samfundslag. Det giver gode muligheder for at helliggøre tid og talenter, til at dele med andre og til fremme af fællesskab. Blandt andet virker disse projekter også som brugbare landreserver og hjælper medlemmerne til at lære og bevare den kundskab, som er nødvendig for at opretholde deres uafhængighed og selvtilstrækkelighed i nødens stund.

Et stort antal af kirkens produktionsprojekter er landbrugsmæssige jordbrug, frugtplantager, mælke og ostefremstilling, kvægdrift, honningfremstilling, fjerkræavl og lignende. Der er dog også projekter for fremstilling af brugsartikler foruden konserveringsfa-

brikker, bagerier og andre fremstillingsprojekter.

Kirkens medlemmer har mulighed for og pligt til at udføre projektopgaver, når de tildeles igennem warder og grene. På den måde kan der sikres et konstant lager af varer. De har også mulighed for at helliggøre deres reserver ved rigelige fasteoffergaver og andre bidrag til velfærdet således at de fattiges, de trængendes og de ulykkeliges behov kan dækkes.

Hvad kan kirkens medlemmer gøre i de lande, hvor fødevareroplagering er ulovlig?

Kun nogle få lande har endnu restriktioner, der forbyder borgerne at oplagre fødevarer. De fleste sådanne regler i lovgivningen skyldes årsager, der ikke længere er aktuelle. Mange er for eksempel levn fra krigsårene, da fødevarer var mangelvare, og hamstring et problem. I sådanne tilfælde kan kirkens medlemmer gøre det, der er lovmæssigt og klogt og passende for at få disse love forandret. Hvor det ikke er tilladt, er der intet alternativ.

For eksempel kan hjemmeproduktion fremhæves, hvor det ikke er muligt at opbygge et hjemmeforråd. Børnene kan blive dygtige til at producere passende nødvendighedsartikler. De kan lære principperne om flid og de kan dyrke køkkenhaver. De endnu ikke optagne grøntsager og endnu ikke plukkede frugt udgør i sig selv en god fødevarereserve.

En anden mulighed er 'levende lager.' Under mange forhold, hvor det er ulovligt at opbevare fødevarer på hylderne, er det helt legalt at opbevare dem „på hoven," dvs. i form af levende køer, høns, geder, får, grise osv. eller som en stadig igangværende nyttehave. Derved er det muligt at vedligeholde et betydeligt forråd af nogle af de grundlæggende fødemidler.

Det er også i mange tilfælde, hvor det er ulovligt at opbevare store mængder af

fødevarer, tilladt at have i hvert fald nogle ugers forråd på lager.

Bør studenter og elever eller andre, som flytter meget rundt, eller som bor i små lejligheder, prøve at opbevare føde og andre varer?

Elever og studenter, som har begrænset plads, eller sådanne som ofte flytter, og som endnu ikke har påbegyndt deres tilværelse som selvstændig familie, bør omhyggeligt overveje deres eget behov og det, der er vigtigst for dem, idet de holder det princip for øje, at enkeltpersoner og familier først og fremmest har ansvar for deres eget velbefindende under alle omstændigheder. Barbara B. Smith, generalpræsidentinde for hjælpeforeningen, svarede følgende, da hun blev spurgt, om Unge Voksne søstre burde prøve at påbegynde et fødevareroplageringsprogram:

„Vi opfordrer dem ikke, mens de går i skole, til at starte et udstrakt fødeopbevaringsprogram, men vi mener, at de bør lære sparsommelig livsførelse: Hvordan man planlægger, budgetterer og sparer penge op. De kan lære at have mere end én eller to ugers forråd på lager. De kan lære sunde indkøbsvaner." (*Ensign*, March 1977, p. 37)

Men hvis man går i skole og er gift, eller man er færdig med skolen og lever selvstændigt, eller man bor i en lille lejlighed, eller når man er nødt til at flytte ofte, bør man arbejde på at overvinde situationens begrænsninger:

„Ofte kan grundbestanddelene i et forråd som hvide, tømælk, sukker eller honning og salt opbevares på meget begrænset plads. Skabe, loftsrums, pladsen under sengene eller plads, der er stillet til rådighed hos familiemedlemmer eller venner, kan benyttes som opbevaringsplads.” I sådanne tilfælde „er det bedre at have fødevarer til nogle få måneder end slet ikke at have noget opbevaret.” (*Brochuren om hjemme-forråd*)

Her nogle yderligere metoder til opbevaring i sådanne situationer:

1. Opbevar fødevarer på steder, der kan udnyttes med dobbelt formål: Kasser, der tjener som underlag for madrasser, under borde, osv.

2. Man kan slutte sig sammen med andre familier i lignende omstændigheder, og alle bidrager til et fælles lager, der fortsætter, også efter at nogle af deltagerne rejser væk. (Det er ikke en idéel løsning men en mulighed. Kommer en virkelig krise bør vi alligevel være villige til at dele det, vi har med andre.)

3. Hvis det er muligt, kan man være sammen med sine forældre eller en anden „adopteret” men stabil familie og bidrage til deres fødevarerlager i fuld forståelse af, at man må deles om det i tilfælde af en nødsituation.

Er der gode erstattingsmuligheder for dem, der bor i tropiske eller halvtropiske egne?

Tropiske og halvtropiske egne giver gode muligheder, som de mere tempererede lande ikke har. I tropiske lande er det muligt at have helårshaver, der året rundt yder en god høst af frugt og grøntsager. Grød og brødkorn kan erstattes af taro, manioca og søde kartofler, som allesammen kan efterlades i jorden i lang tid uden at høstes. Tømælk kan erstattes med fisk, fjerkræ eller svin.

Da de høje temperaturer begrænser levetiden for opbevarede fødevarer, bør lageret udskiftes langt hurtigere end indenfor det år, som man regner med andre steder. Fødevarer skal altid opbevares køligst muligt. Tørrede fødevarer er påvirkelige af fugtighed og skal opbevares tørt.

Fred

Tale ved stavskonferencen, d. 7. maj 1978 af Arnt Valgren, andenrådgiver i København Stav.

Mon ikke I alle kender det, at bestemte ord, lyde eller dufte får jer til at tænke på en eller anden bestemt begivenhed?

Når jeg nu nævner ordet **fred**, så er der sikkert mange af jer, som kommer til at tænke på '4. maj' og 'lys i vinduerne' - Det er jo lige i disse dage, vi bliver mindet om den dag for 33 år siden.

Når jeg tænker på ordet **fred**, så ser jeg mig selv, 8 år gammel, på vej hjem til Nordnorge sammen med mine forældre og mine (dengang) fem søskende - efter at vi havde været evakueret i krigens sidste tid helt ned til det sydligste Norge. Vi kom hjem for at opdage, at vores barndomshjem var jævnet med jorden, og vi måtte i lang tid bo i et lille værelse alle 8, indtil min far fik bygget et lille hus, vi kunne flytte ind i.

Men det gjorde alt sammen ingenting, for vi var kommet hjem til det sted, hvor vi hørte til, og alting var igen trygt og godt.

Så for mig betyder ordet **fred** netop, at jeg har det trygt og godt. Og det betyder også lys og glæde - for vi kom netop hjem om sommeren, hvor vi kunne glæde os over igen at se Midnatssolen. Man kan godt sige, at ordet **fred** har en stor betydning for mig, men selvfølgelig har **begrebet fred** det ikke mindre.

Jeg elsker fred omkring mig. Jeg elsker min familie, og jeg har det bedst, når vi har det fredeligt med hinanden. - Så jeg synes virkelig, at mit hjem er det dejligste sted på jorden.

Det er slet ikke så mange år siden, at det var ganske almindeligt, at man hilste hinanden med ordene: 'Goddag og Guds fred.'

Og læg mærke til, at hyrderne på

marken ved Kristi fødsel blev hilst med ordene: 'Ære være Gud i det højeste! og på jorden **fred** i mennesker der har hans velbehag.' (Lukas 2:14)

Ligeså hilser Paulus Korinterne med ordene: 'Nåde være med eder og **fred** fra Gud vor Fader og Jesus Kristus.' (I. Kor. 1:3)

I Helaman (5:47) hører vi om, at Gud selv siger til folket: **Fred, fred** være med jer på grund af jeres tro på min højtelskede Søn, som var til ved verdens begyndelse.'

Ja, mange steder i skrifterne læser vi om **fred**, og det er altid noget godt, det er altid noget, som er eftertragtelæsværdigt. Og det er oven i købet et af Kristi navne. Vi kan huske, at han hos Esajas (9:6) blandt andet kaldes **Freds fyrste** - altså den, som er *over* freden.

Ethvert menneske på denne jord higer efter lykke og **fred**. **Og det ser også ud som om, det er en af de største gaver, vi kan få**

Tænk bare på den præstelige velsignelse, som står i fjerde Mosebog (6:26), hvor den sidste del lyder således: 'Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred.'

Herren ønsker at *give* os **fred**, og han ønsker, at vi skal **holde fred**. **skal holde fred.**

Det siges helt utvetydigt i Esajas, at: 'De gudløse har ingen fred.' (Es. 48:22), men i Bjergrædikenen siger Kristus: 'Salige er de, som stifter **fred**, for de skal kaldes Guds børn.' (Matt. 5:9)

Det er en vidunderlig forjættelse, at blive kaldt Guds børn, men der står jo også tydeligt, at der må gøres en indsats for det.

Fred er noget, man må arbejde for at få, og det er noget, der skal passes og plejes, når det først er der.

I vore familier må vi arbejde på at stifte og bevare **fred** - Vi må gøre det i skolen, på arbejdspladsen og ikke mindst i kirken. Vær aldrig for store til at stikke en undskyldning og glemme en uoverensstemmelse. *Intet er så dyrebart som **fred** iblandt os, og intet er så farligt som ufred.*

Jeg havde fornylig lejlighed til at læse i en karakterbog fra skolen. Karaktererne var pæne og nydelige. Men det, som jeg især lagde mærke til var, at der stod et langt rosende stykke om eleven, hvor der bl.a. stod, at vedkommende var en stor gevinst for klassen på grund af sit gode humør og sine fredsstiftende egenskaber.

Jeg synes, det var lige netop det, en sidste dages hellig skoleelev skulle være kendt for.

Og så tænkte jeg lidt på den 'karakterbog', som jeg sikkert har oppe hos Vorherre. Mon der også står, at jeg er en stor gevinst - eller står der det modsatte?

Ja, en gang imellem kan det være godt at tænke over, hvad der bliver skrevet om os i Livets Bog.

Vi er selv herre over, hvad der skal stå, og vi er selv herre over at forandre jursen her og nu, hvis det er nødvendigt.

Her i den sidste tid har jeg gået og malet og tapetseret lidt derhjemme, og det er jo dejligt at få gjort! Og flere gange, når man sådan står og maler, så træder man et skridt tilbage for at bedømme sit arbejde. Man skal se, om det er ordentligt lavet - om der er nogle

'helligdage' - om der er noget, der skal rettes.

Og sådan kunne det måske være nyttigt for os, om vi en gang imellem sådan åndelig talt trådte et skridt tilbage og bedømte vores liv for at se, om der var noget, der trængte til at blive rettet. Det kan af og til hjælpe at prøve at se tingene i et andet perspektiv.

Men hvor vil jeg nu hen med det? Hvad har det med **fred** at gøre?

Jo, som jeg sagde, så er **fred** en af de kosteligste gaver. Men vi må *arbejde* for den. Og det arbejde består i at gøre dét, *der er ret for Herren!* At efterleve budene, at arbejde for Herrens sag - det er dét, der vil give os **fred**.

I kender alle sammen det enkle vers, som siger:

,'Lykkeligt den, som har fred med sig selv,

fred med sin Gud og fred med sin næste.

Går det i verden så op eller ned,

han har i livet dog vundet det bedste.'

Det er enkle og sande ord, som vi alle forstår.

Og Herren siger det også selv på den måde, som ikke er til at misforstå:

Det står i Lære og Pagter 59:23:

,'Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig **fred** i denne verden og evigt liv i den tilkommende.'

Det er et helt vidunderligt skriftsted, som nok kan give anledning til eftertanke.

Jeg ønsker for os alle, at netop dét - at gøre retfærdigheds gerninger for at opnå **fred** og et evigt liv - må være målet for vor stræben, og jeg beder til, at Herren vil velsigne og hjælpe os dermed.

Åndelig sult

af William G. Dyer

Da jeg gik på universitetet lige efter den anden verdenskrig, kom jeg i universitetets ward i byen. Jeg kan huske, jeg engang var i en søndagsskoleklasse, hvor læreren var en ung, hjemvendt soldat ligesom mig selv. En dag fortalte han om en oplevelse, han havde haft om soldat. På vej til et SDH møde traf han en ven, et medlem, som han var vokset op sammen med. Han inviterede denne unge mand med til mødet. Men hans ven sagde: „Nej tak, jeg er forlængst holdt op med at gå til de møder.”

„Hvordan kan det være?”

Han sagde: „Jo, ser du, jeg gik i kirke år efter år, og jeg kan ikke huske en eneste tale, en eneste søndagsskolelektie, som jeg nogen sinde har lyttet til. Du var i søndagsskole og til nadvermøde i søndags, var du ikke?” Min lærer svarede: „Jo, det var jeg.” Hans ven spurgte: „Kan du huske, hvad talerne drejede sig om? Kan du huske, hvad de fortalte dig ved de møder?”

Søndagsskolelæreren sagde: „Jeg må indrømme, at det kan jeg ikke huske.” Så spurgte den anden unge mand: „Men, hvorfor går du så til de møder?”

Hvis du ikke kan huske, hvad der blev talt om, hvorfor går du der så?” Mens han fortalte dette, blev jeg interesseret og prøvede at huske, hvad der var blevet sagt under nadvermødet sidste søndag. Men det kunne jeg ikke! Så jeg var spændt på, hvad søndagsskolelæreren svar ville blive. Og her er, hvad han sagde til den unge mand: „Du spiser tre måltider om dagen, gør du ikke?”

„Jo.”

„Du har spist dem hele dit liv. Kan du huske, hvad du fik at spise sidste uge?”

„Nej.”

„Kan du huske, hvad du spiste i søndags?”

„Nej, det kan jeg ikke.”

„Jamen, hvorfor spiser du så? Hvis du ikke kan huske alle de måltider, du har spist, hvorfor spiser du så?”

Fyren sagde: „Selvfølgelig fordi jeg ville sulte, hvis jeg ikke gjorde det.” Søndagsskolelæreren sagde: „Det er nøjagtigt af samme grund, jeg går til disse møder. Vores åndelige jeg, vores sjæl, kræver en vis portion åndelig føde, og hvis vi ikke får den, så dør vores sjæl. Og det er noget, jeg ikke ønsker skal ske.”

